

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 10 - ŘÍJEN 2012 - CENA 15 Kč

Trapistický klášter Naší Paní nad Vltavou v Poličanech, postavený hlubockou firmou Stavitelství Karel Vácha a syn. Foto: Jan Pirgl, www.janpirgl.net, širokoúhlý záběr

STAVITELÉ CHRÁMU

✧ ÚVODNÍK ✧

Tuhle příhodu, co si o kousek dál přečtete, napsal můj bratranec, který je od dětství nezřízeným milovníkem železnic a vlaků. Jako dítě skoro nevstal od svých pikovláčků, návštěvy Budějovic trávil na železniční lávce, odkud si ho rodiče při odjezdu z města vyzvedávali. A jako zralý muž si nyní pronajal opuštěný drážní domeček poblíž Prahy a dává ho do kupy. Romantika až na půdu, viz. autentické foto. Koleje pod okny, nicméně práce jak na kostele. Ale nic nevyvážá ten pocit, splněný sen – prostě je z něj vechtr, i když se musí žít jinak než železničářsky... A teď ta příhoda...

... Jen na okraj, pod popínavým vínem jsem měl dva plchy obecné. Teď už jen jednoho... Ráno jsem si dal batoh ven na sesli a on tam jeden s přirozenou zvídavostí vlezl. Ničeho jsem si nevšimnul, zapnul zip batohu a vyběhnul stihnout vlak – mám to daleko :-), 50 metrů. V panáku přijde průvodčí a chce opencard, rozepínám batoh a z něho se dere pan plch, pravím – já to za něj zaplatím, plch bere čáru, lidé nevěří, průvodčí dělá, že nic nevidí, plch mizí kdesi pod sedáky a já vystupuju na Holešovicích bez něj, plch odjíždí do Libně...

Tak takhle jsem odvezl plcha z jeho ráje, celý den jsem z toho byl špatnej... Večer jsem šel raději do literární čítárny mezi intelektuály na panáka (to ještě nebyla prohibice) a svěřuju se jim se svým trápením – prý to tak mělo bejt, sám si zvolil změnu destinace, řekli... Já jen vím, že jsem si toho rána měl zapnout batoh radši už v kuchyni.

Ale kluci říkali, že v Libni založí novou kvetoucí plši kolonii a že už asi nechtěl bejt s paní plchovou... Že by ??

Připadá vám dnešní úvodník roztomilý – ale... takový neaktuální? Těch důležitých témat okolo... Inu ano. Taky bych ráda věštila z křišťálové koule a řekla vám dopředu, jestli náš pan starosta uspěje ve volbách a stane se hejtnmanem našeho kraje, nebo ne. A jestli se pak z celého kraje stane místo nejlepší k životu, jako už se stala Hluboká a město Písek podle studie jedné agentury. Nebo jestli starostou u nás bude potom ten či onen. Nebo třeba ta a ta?

Ale neřeknu. Protože nevím. Ve chvílích, kdy se bojíme si dát frťánka na zdraví, protože místo zdraví může přijít smrt, myslím na to, že jsou kolem nás lidi, kteří se nebojí u vidiny peněz riskovat životy druhých. A je mi to líto. V zemi, kde se za burčák vydává jakákoli šťáva zkvašená uměle kvasinkami, mají prodejci zřejmě radost, že vám po nákupu u nich bude zle. Tam, kde výrobky s názvem dětská paštika a šunka mají takový obsah, že byste je nedali ani psovi, přestáváte věřit, že dotyční výrobci kdy ucítili být jen závan mateřského či oteckého citu.

V Česku, kde se i vozíky pro invalidy prodávají s astronomickou přírůžkou, přestanete věřit ve smysl věty kdysi vyslovené: *Miluj bližního svého jako sebe samého*. Díky aféře ohrožující nás na zdraví i životě, jako by politika přestala být pro národ zajímavá. Ale ona zajímavá je.

Právě proto, aby aféry nebyly a neohrožovaly nás na životě. Protože stát jsme my a stát nás má umět ochraňovat. A evidentně na to nemá ty správné osobnosti. My hlubočtí letos máme příležitost, volit do vedení kraje lidi, které osobně známe. Ať už Tomáše Jirsu, nebo Karla Poborského. Což vidím jako výhodu, kterou třeba jinde nemají... A může to být důvod jak pro zvolení, tak proti zvolení.

Inu, uvidíme, jak bude po volbách.

Přeju plchovi, aby mu ta razantní změna životních okolností přinesla změnu k lepšímu. A totéž přeju při případném volebním úspěchu našemu starostovi. Ještě víc, přeju si, aby ta event. změna přinesla něco i nám, potažmo celému Jihočeskému kraji.

✧ ZPRÁVY Z RADNICE ✧

✧ SPOLEČENSKÁ KRONIKA ✧

BLAHOPŘÁNÍ:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci říjen 2012 oslaví významná výročí.

Rychetská Karolina	Hluboká	92 let
Urban Stanislav	Hluboká	75 let
Plíhalová Božena	Bavorovice	75 let

V měsíci říjnu oslaví 50 let společného života

»Zlatou svatbu« manželé Václav a Anežka Zumrovi
z Hluboké nad Vltavou.

Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Míchal Joza	Purkarec
Petr Klabouch	Hluboká
Štěpánka Ládová	Hluboká

Opustili nás

Václav Brůha	Kostelec
František Müller	Munice
Vratislav Líkavec	Hluboká
Václav Kovařík	Hluboká

Oznámení o době a místu konání voleb do zastupitelstva Jihočeského kraje

Starosta města Hluboká nad Vltavou podle § 27, odst. 1, zák. č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, oznamuje:

1. Volby do zastupitelstva Jihočeského kraje se uskuteční
v pátek dne 12. října 2012 od 14,00 hodin do 22,00 hodin
a v sobotu dne 13. října 2012 od 08,00 hodin do 14,00 hodin

2. Místem konání voleb je :

v okrsku č. 1 – Hluboká nad Vltavou – Město I

Volební místnost v zasedací místnosti Městského úřadu Hluboká nad Vltavou.

v okrsku č. 2 – Hluboká nad Vltavou – Město II, volební místnost v budově Základní školy Hluboká nad Vltavou, Karla Čapka 800,

v okrsku č. 3 – Hluboká nad Vltavou – Záměstí

volební místnost v Budově Podniku místního hospodářství Hluboká nad Vltavou,
v okrsku č. 4 – Bavorovice, volební místnost v nové hasičské zbrojnici, Bavorovice 122,

v okrsku č. 5 – Munice, volební místnost v Restauraci Kréma, Munice 24,

v okrsku č. 6 – Purkarec, volební místnost ve Vorařském muzeu, Purkarec 86

v okrsku č. 7 – Kostelec, volební místnost v Základní škole, Kostelec 17

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ Číslo 10. Říjen 2012. Ročník 43. Vychází měsíčně. Vydává městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou. Kulturní nabídka (Panorama) 774 457 269 přes den. Redaktorka Alena Mitter (Růžicková) píše články neoznačené podpisem. ☎ 775 622 006. E -mail: alenoviny@volny.cz. Redakční kruh ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač. Grafika, fotografie: ing. Jan Pirgl. Odborní počítačová poradci: Zdeněk Brodec, Adam Růžicka. Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků. Tiskne: Tiskárna PROTISK s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvem odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn.:p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10. Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

3. Voliči bude umožněno hlasování poté, kdy prokáže svou totožnost a státní občanství České republiky, platným občanským průkazem nebo cestovním pasem České republiky. **4. Voliči budou dodány** nejpozději 3 dny před dnem konání voleb hlasovací lístky. V den voleb volič může obdržet hlasovací lístky i ve volební místnosti. **5. K zajištění pořádku** a důstojného průběhu hlasování v místnosti pro hlasování je každý povinen uposlechnout pokyny předsedy okrskové volební komise. **6. Každý volič se musí před hlasováním odebrat do prostoru určeného pro úpravu** hlasovacích lístků, jinak mu okrsková volební komise hlasování neumožní. **7. Volič může požádat** ze závažných důvodů (zejména zdravotních) městský úřad a ve dnech voleb okrskovou volební komisi, aby mohl hlasovat mimo volební místnost. Okrsková volební komise v takovém případě vyšle k voliči své dva členy s přenosnou volební schránkou. **8. Voličský průkaz opravňuje** k zápisu do stálého seznamu ve dnech voleb ve volebním okrsku spadajícím do územního obvodu kraje, kde jsou volby vyhlášeny a v jehož územním obvodu je volič přihlášen k trvalému pobytu. *Ing. Tomáš Jirsa, starosta města*

Kde se žije nejlépe?

■ **V Písku a v Hluboké nad Vltavou**, pohraničí je na tom o dost hůř. Z hlediska podmínek pro život dosahují v souhrnu lepších hodnocení města v Čechách než na Moravě, uvádí studie společnosti KPMG Česká republika, jejíž výsledky byly zveřejněny v září. V Čechách si vedla lépe města na jihu, středu a východě republiky, horších výsledků dosáhlo pohraničí.

Při posouzení politického klimatu, demografických a socioekonomických ukazatelů, dopravní infrastruktury, občanské vybavenosti i nabídky volnočasových aktivit dosahovala rovněž moravská města o něco lepších výsledků na jihu než na severu. Mezi středně velkými městy s 20 až 50 tisíci obyvatel byl nejlépe hodnocený jihočeský Písek. Mezi malými městy s počtem obyvatel od dvou do šesti a půl tisíce nejlépe obstála Hluboká nad Vltavou.

Mezi malými ani středně velkými městy nezískalo v celkovém hodnocení zlatý pohár či diamantové ocenění žádné moravské město. Naopak českým městům byla v obou skupinách udělena dvě diamantová ocenění pro nejlépe hodnocená města a osm zlatých pohárů.

Podle studie měla na umístění měst největší vliv především demografická a socioekonomická kritéria. Mezi nimi byl posuzován například počet narozených dětí, podíl seniorů, saldo migrace, podíl vysokoškolsky vzdělaného obyvatelstva, obydlenost domů a bytů, běžné výdaje města na obyvatele, kapitálové příjmy a výdaje města na obyvatele, ale také míra nezaměstnanosti či kriminalita. Dalším důležitým parametrem bylo politické klima v období 2001 až 2011.

»Studii chceme především pomoci zástupcům vedení měst identifikovat silné a slabé stránky života v jejich městě a obhájit kroky zvyšující jeho atraktivitu.« říká Ondřej Špaček z KPMG Česká republika a dodává: »Už dnes se města začínají připravovat na čerpání dotací ze strukturálních fondů Evropské unie pro programovací období 2014 až 2020. Kvalitní analýza situace ve městech a potřeb jejich obyvatel by měla zástupcům měst pomoci nasměrovat plány správným směrem.«

Do průzkumu měst v České republice bylo zahrnuto 30 měst z celé České republiky. Patnáct obcí bylo ve velikosti 2000 až 6500 obyvatel (Bojkovice, Broumov, Hluboká nad Vltavou, Horní Jelení, Horní Slavkov, Kojetín, Mníšek pod Brdy, Nová Bystřice, Nýrsko, Podbořany, Příbyslav, Strážnice, Telč, Vítkov, Železný Brod) a patnáct středně velkých s 20 000 až 50 000 obyvatel (Blansko, Česká Lípa, Děčín, Chomutov, Chrudim, Klatovy, Krnov, Mladá Boleslav, Otrokovice, Pelhřimov, Písek, Přerov, Sokolov, Tábor, Trutnov). Hodnoceno bylo období let 2001 až 2011. Sběr dat probíhal v červnu až srpnu 2012.

Autor: EuroZprávy.cz / jš / Mfx

OZNÁMENÍ

Město Hluboká nad Vltavou hledá **pracovníka na místo vedoucího městského koupaliště.**

Přihlášky se strukturovaným životopisem zasílejte v termínu do 3.10.2012 na adresu: Městský úřad, Masarykova 36, 37341 Hluboká nad Vltavou. Bližší informace podá tajemník MÚ na č. tel. 387 001 322, 387 00 1333.

29. září v 17.00 se v Bavorovicích slavnostně otevřel nový Obecní dům s hasičárnou. Skvěle stmelený kolektiv bavorovických hasičů a občanů obce tak získá důstojný stánek se společenskou místností a knihovnou. Blahopřejeme, a ať se jim pod novou střechou dobře daří.

Obec Líšnice si postavila letní stánek

Osadní výbor v Líšnici se v loňském roce rozhodl, že si uprostřed návsi postaví letní posezení v podobě zastřešené letní pergoly, i s krbem. A tak si jejich občan, člen OV a zároveň člen rady a zastupitelstva města Hluboké nad Vltavou, pan primář MUDr. František Toušek, vzal celý projekt na starost, a také jej v zastupitelstvu prosadil. Tedy se členy OV spolu s líšnickými občany loni v červenci do akce z velké části svépomocně a brigádnicky pustili a letos 15. září se oficiálně otvíral. Je to krásné dílo, za které se líšničtí opravdu nemusí stydět.

Předseda OV pan Jan Pour pozval na otevření stánku nejen zastupitele Města Hluboké p. Váchu, se kterým po úvodní řeči za zvuku slavnostních fanfár přestříhli pásku, ale také zástupce osadních výborů. Ve své úvodní řeči předseda pan Pour hlavně poděkoval všem Líšnickým, kteří se na akci podíleli a kteří brigádnicky zdarma odpracovali kolem 400 hodin. Poté pozval všechny přítomné ke slavnostní večeři ke stolům, kde se podával výborný zvěřinový guláš s chlebem a dobrým pivečkem.

K tomu vyhrávala 4 členná kapela »Kameňáci,« se kterou jsme si rádi zazpívali nejen my, účastníci, ale o něco později, kde se vzal tu se vzal i sám pan starosta Tomáš Jirsa, který samozřejmě nepřijel s prázdnou, neb mu z kapsy láhev čouhá, jak se zpívá v písni »Šumař Bárta« a také sám ji přítomným rozlívá. Je hezké, že se umí zbavit svých funkčních starostí a že si s námi i zazpíval a nikam nespíchal, jak už to u něho bývá. Protože jsem byl také pozván za Poněšice i s panem Novotným, chci za pozvání poděkovat OV Líšnice.

Za nás oba mohu říci, že se jim akce opravdu povedla a přejem jim, aby si tohoto zastřešeného stánku opravdu užili, aby jim ho potulní vandalové neničili. Vždyť dokázali svépomocí dílo, na které mohou být pyšní zrovna tak, jako my Poněšičtí na svou »Kovárnu,« kterou jsme před 20 v roce 1992 zrekonstruovali a tentýž rok v srpnu otevřeli. Nám zástupcům Poněšic se vaše dílo líbilo a oslava, která jistě skončila v pozdních nočních hodinách byla pro nás nezapomenutelná.

Za OV Poněšice Josef Havlíček

Vinobraní 15. září a přátelé z Neustadtu na návštěvě

Jihočeské slavnosti vína tentokrát začaly průvodem na náměstí až po obědě. V čele jel kočár s Karlem IV., a jeho historická družina, jako obvykle představovaná hereckým spolkem Kříž-žáci,

Na Hluboké ten den teklo víno proudem a mnozí také ochutnali z letošní úrody hroznů z naší vinice pod Knížecím dvorem. Víkend u nás ve městě trávil i skupina přátel z partnerského města Neustadt an der Aisch a protože s sebou měli velkou dechovou kapelu, kráčeli a hráli v průvodu do kroku našim sportovcům, baráčníkům, členkám pěveckého sboru Záviš i našim mažoretkám. Ty se všem líbily, holčičky slavnostně pochodovaly, jak ty malé, tak ty větší... a hosté žasli, kolik princezen se u nás ve městě narodilo.

Starostové, náš Tomáš Jirsa a neustadský Klaus Meier, pozdravili hosty a z rukou panovníka tradičně převzali vzorek letošních vinných hroznů... Víno na Hluboké už znovu roste od roku 2004, a to právě zásluhou neustadských, jejich kraj totiž víno také pěstuje. A stejně tak kapry, jako my...

Na trhu se stánky bylo možné zakoupit perníky, masné dobroty firmy Mauz z Hluboké, dřevěné hračky a proutěné koše, sýry a samozřejmě různé jiné dobroty. Pravda je, že ne každý burčák je skutečně burčák, a zřejmě i proto některé po jeho požití zabořilo břicho. Škoda, že náš národ prožívá právě velké rozčarování nad tím, že našinec zkouší prodat cokoli, bez ohledu na zdraví spolubližních.

Právě vyhlášená prohibice tak trochu nás všechny přiměla k zamyšlení. Hosté z Neustadtu zalitovali, že si nemohli odvézt oblíbenou becherovku. Ale na příjemném odpoledni nepříjemnosti tolik radosti neubraly, na pódiu hrála Václavanka a neustadská kapela Frankenland, a také houslistka Lenka Němcová.

Neustadští ten den navštívili zámek a vyšplhali na věž, k večeri si pochutnali na výborném seletu v restauraci L Clubu u Lacinů. Stojí za zmínku, že jsou Lacinům věrní, neboť se zde ubytovávají při své každé návštěvě. U Lacinů letos v srpnu završili 20. výročí existence a jejich selátka jsou vyhlášena. Tentokrát se porcování ujal pan starosta Klaus Meier a paní Lacinová.

K dobré večeri zahráli a zazpívali hostům děti Katky Hylénové a Blanky Souchové. Lidové písničky, tak, jak se je snaží hroznějovický spolek Dobromysl udržovat v paměti svých dětí, se hostům moc líbily. Je dobře starat se o to, aby tradice nebyly zapomenuty a bylo milé pozorovat, s jakou radostí děti hrají na malou harmoniku i klarinet a krásně zpívají.

Díky návštěvě město také otevřelo výstavu fotografií Haralda Munzingera a dokumentů, které krásně ilustrují čas, který už naše města spolu prožila. Později bude umístěna do přízemí Panoramy. Alespoň porovnáme, jak se 15 let zapsalo do našich obličejů – a kolik společných zážitků jsme společně absolvovali. Neustadští se těší z úspěchů Hluboké, dokáží z povzdálí lépe sledovat, co všechno Hluboká dokázala. A slíbili nám krásný dar: kamennou lavičku s našimi vytesanými kapry a kozlem, který je zase jejich městským symbolem. Lavička bude vítat u přístaviště unavené pocestné a při své příští návštěvě nám ji přivezou.

Máme se tedy všichni na co těšit.

Termíny výlovů vybraných rybníků

Podzim 2012

Datum	Rybník	Katastr. území	Výměra v ha
8. – 9.10.	Voblánov	Dívčice	61,34
15. – 16.10.	Blatec	Dívčice	97,45
28. – 30.10.	Munický	Hluboká/ Vlt.	118,47
4. – 8.11.	Dehtář	Dehtáře	260,67
12. – 14.11.	Volešek	Plástovice	142,6

Návštěvníky upozorňujeme, že z technických důvodů může dojít ke změně plánovaného výlovu nebo zkrácení doby výlovu rybníka.

Případné informace o změnách získáte na tel. čísle: 387 789 411.

Rybářství Hluboká cz. s.r.o., Tyršova 681, 373 41 Hluboká/ Vltavou

Vorařská obec získala mezinárodní ocenění

Asociace vorařských spolků sídlící ve Španělsku potěšila a vyznamenala Purkarec. Udělila purkareckým letos v létě na slavnosti **110. výročí spolku Vltavan Purkarec** v Česku jedinečný titul »vorařská obec.«

Hosty slavností se tak v srpnu stal viceprezident Mezinárodní vorařské asociace Franjo Maralochnik ze Slovinska, přijeli i hosté z Polska. Samozřejmostí byla účast prezidenta spolku Vltavan Čechy, ing. Jaroslava Camplika. Vltavan Čechy sdružuje všechny naše vorařské spolky (Praha, Davle, Štěchovice, Purkarec). Současným předsedou spolku Vltavan Purkarec je Michal Bárta.

Při této příležitosti jsem se sešla s panem Františkem Nedbalem, autorem nově rozšířeného vydání knížečky *Spolek Vltavan & Purkarec v proměně času*. V této knížce najdete fundovaný popis historie voroplavby a spolku Vltavan až k současnosti, včetně proměn samotné obce Purkarec a spoustu dobových fotografií a pohlednic.

Ptala jsem se pana Nedbala, jakou činnost vyvíjí vorařský spolek v Purkarci ?

Jezdíme každým rokem na setkání vorařských spolků. Navštívili jsme Španělsko, Rakousko, Itálii, v Německu jsme byli dvakrát. Asociace sdružuje 33 členských spolků, je zajímavé poznávat jiné země a zvyklosti podobných spolků. Letos jsme necestovali, ale připravovali oslavy 110. výročí spolku.

V Čechách už najdeme poslední plavecké 4 spolky – v Purkarci, a pak Davli, Štěchovicích a Praze. Ne že by se v dřívějších dobách nesplouly i jiné řeky, než jen Vltava. Pan Nedbal říká, že se plavila Otava, dokonce Lužnice, i po Nežárce se splavňovalo, Sázava, to jsou všechno řeky, kde se dopravovalo dříví po vodě.

České spolky se jednou za pár let scházejí, udělají parádní pochod v uniformách, nebo se zúčastňují místních oslav, tak jako purkarecké plavecké uniformy ozdobily průvod naším městem naposledy při vinobraní.

Pan Nedbal lituje, že není vyvíjena širší činnost vydavatelská, publikační, která by vorařské spolky více prezentovala veřejnosti. Je velká škoda nevyužít potenciálu, kterým například obec Purkarec disponuje.

Titul, který Purkarec získal, je hezký, ale záleží na nás, jak se budeme věnovat využití možností, které máme díky bohaté historii plavectví, říká pan Nedbal. Máme muzeum, což nám k ocenění pomohlo – je důležité viditelnou formou udržovat povědomí o vorařství v obci. Expozici by ale bylo potřeba aktualizovat, obnovit, pokud možno rozšířit. Muzeum není trvale otevřeno, to je také škoda. Existuje projekt na půdní vestavbu, která by muzeum rozšířila a pak by se dala vylepšit například vystavením artefaktů bývalé firmy pana Šíleného z Týna nad Vltavou. Tehdy tam vybudoval za I. republiky první ryze českou loděnici, která stavěla lodě a šify. Byl podobně úspěšný podnikatel, jakým byl v začátcích budějovický Lanna. Potomek rodiny Šílených dnes žije u Strakonic a od něj mám spoustu zajímavých materiálů, má shromážděné množství fotografií, písemností, velké zajímavosti... Bylo by dobře, aby se dostaly i na veřejnost.

Pokud se nyní splavňuje Vltava, znamená to třeba, že by ji zase mohli proplout i vory?

Mohly. Určitě. Rádi bychom něco vymysleli, ale už nás předběhli například ve Štěchovicích. Firma Less dala dřevo, postavili vor a letos plavali až do Hamburku. Na sestavování voru se přijel podívat jeden z posledních vorařů, pan Václav Husa. Ve stručnosti, povedlo se jim sestavit vor ze 120 klád, 90 metrů dlouhý a podnikli 760 km dlouhou plavbu ze Štěchovic do Hamburku. (Podrobnosti na www.vor2012.cz)

Omladina se do našeho purkareckého spolku příliš nehrne, táhnu to většinou já a teď i pan Bárta, je z vorařské rodiny, jeho dědové plavali, takže má k tomu řemeslu hezký vztah. K dispozici je například ještě originální purkarecká kronika od pana Vondráška, velké postavy Purkarce, já sám se věnuji sbírání různých dokumentů a dokladů spojených s plaveckou historií Purkarce. Je škoda, že se hodně starých dobových fotografií a materiálů, věcí souvisejících s historií voroplavby zlikvidovalo, ztratilo. Doklady o vorařském řemesle byly v Purkarci skoro v každé chalupě.

Dneska je jiná doba, ale zapomínat na těžkou práci a plavecké umění našich dědů by se nemělo.

Spolek VLTAVAN Purkarec, www.vltavan.cz

Předseda: Michal Bárta

Historie spolku Vltavanu Purkarec

Spolek Vltavan Purkarec je jedním ze čtyř stejnojmenných spolků – Vltavan Praha (založen 1871), Vltavan Davle (1897) a Vltavan Štěchovice (1898).

Založen byl v roce 1902 jako spolek vzájemně se podporujícími lesními dělníky, plavci, rybáři a pobřežními při úmrtí, úrazech a nemoci.

Svou první slavnost tzv. "Zaražení spolku" spolek pořádal 15. srpna 1902.

První historický prapor si členové pořídili v r. 1903 a slavnostně byl vysvěcen v kostele sv. Jiří dne 15.8.1903.

Poslední foto, stojící zleva: starosta města Hluboké n/Vlt. ing. Tomáš Jirsa, prezident Vltavanu Čechy ing. Jar. Camplik, s mikrofonom viceprezident Mezinárodní vorařské asociace Franjo Maralochnik ze Slovinska a se šerpou předseda spolku Vltavan Purkarec Michal Bárta.

PŘENECHÁNÍ OBECNÍHO BYTU DO NÁJMU na dobu neurčitou

byt na Masarykově ul. č.p. 1, Hluboká nad Vltavou, byt č. 2, ve 2. podlaží (ve zdravotním středisku) I. kategorie, vytápění – elektrické přímotopy, TUV – el. bojler, 3+1, cca 90 m² včetně sklepa.

Minimální výše smluvního nájemného z bytu: 71 Kč/m² měsíčně (bez služeb)

Lhůta pro podání nabídek: do 22. října 2012

O byt se mohou ucházet pouze občané města Hluboká nad Vltavou, kteří nemají vlastní byt, jsou zapsaní v seznamu uchazečů o byt a předloží ve stanoveném termínu svoji písemnou nabídku. Byt bude byt přidělen zájemci, který nabídne nejvýhodnější výši smluvního měsíčního nájemného.

Více informací na Městském úřadu Hluboká nad Vltavou. O přidělení bytu rozhodne rada města Hluboká nad Vltavou. Prohlídka bytu je možná. Info MÚ nebo PMH.

Ferda a Ferda

Motto:

Dámy, když muž řekne, že něco opraví, tak to taky udělá.

Není třeba mu to každých šest měsíců připomínat...

Milé ženy, pokud vám tohle motto není v praxi neznámé, zvedněte telefon a zavolejte si *Ferdu a Ferdu*. Tohle libozvučně znějící spojení jmen vám může připomenout seriál filmů *Lucie, (postrach ulice)*, která takhle láskyplně říkala svým chobotničkám z plastelíny. Ale v našem provedení jsou oba Ferdové chlapi udělaní jak se patří a své pojmenování volili spíše s odkazem na kladného hrdinu – pilného Ferdu mravence, který zvládal práce všeho druhu. A to tedy oni umí.

■ **Hodinový manžel – to jsou veškeré služby drobných domácích prací, které žena nezvládne a manžel na ně nemá čas a nebo je tak říkájící trochu nešika? Chápu to správně?** Přesně tak. Máme tam opravy elektriky, malování, sekání trávy, výměnu zářivky, sestavení nábytku. Zkontrolujeme vám auto, přehodíme pneumatiky. Vyčistíme okapy. Ostříháme keře. Pověsíme obraz. Vyčistíme odpad. Neušklíbáme se nad žádnou prací. Co je potřeba udělat, uděláme. Pokud se jedná o odbornější práce, související třeba s elektřinou a podobně, vyšleme na ni nasmlouvané kolegy, kteří mají oprávnění tyto práce provádět.

■ **Jak rychle pomůžete?** Snažíme se, aby to bylo co nejdřív – když nemáme příliš nabitý diář, většinou to zvládneme do druhého dne, do dvou dnů... Pracujeme samozřejmě třeba i k večeru, do pozdnějších hodin. Jsme prostě připraveni téměř 24 hodin denně. Je to sice na úkor toho, že naše vlastní manželky nás občas vidí poskrovnou, ale snažíme se, abychom veškerou klientelu uspokojili co nej kvalitněji a nejrychleji.

Máme rozlišenou nabídku na různé okruhy prací, na větší rozsah stavebních prací si samozřejmě musíte najmout firmu, ale všechno to, co by doma dokázal udělat šikovný manžel, prostě zvládneme. Pomáháme třeba i tzv. správcům obytných domů, objekty v jejich péči jednou měsíčně projdeme a podle žádostí, které lidé předloží, jim opravíme, co je potřeba. Stejně tak můžeme pomoci chalupářům se sekáním trávy, čištěním bazénu, dohlédnout na opuštěnou chalupu a podobně. Drobné malířské opravy, kapající kohoutek, ke kterým by se malířská nebo instalatérská firma nesnížila, jsou pro nás hračka.

A většinou je to tak, že přijedete k paní kvůli instalaci baterie, ale ona si pak ještě vzpomene: nsvítí světlo – tak světlo, jé! a mně nezvoní zvonek, pověsit zrcadlo, přidělat poličky, opravit vysavač a najednou jste tam půl dne a místo objednané jedné opravy jich uděláme deset – ale odjždíme od spokojené zákaznice.

■ **Kam až dojedete?** Stěžejní oblast je Českokobudějovicko, jeden Ferda je z Hluboké, druhý z Budějovic, dojedeme ve dvou, nebo v jedné osobě, podle toho, jaké opravy či služby jsou v plánu.

■ **Pánové, a teď takto: jsem opuštěná žena, všechno už mám spravené, co mi ještě můžete nabídnout? Půjďte se mnou do divadla nebo na ples?**

Ferda i Ferda se smějí, ale přikyvuji. Šli by! Sice za tabulkovou odměnu, ale konec konců, třeba by alespoň úspěšněji než opravdový manžel předstírali, že jdou s vámi rádi.

Je to takhle: rádi vás doprovodíme, třeba když jdete vyzvednout větší objem peněz, a bojíte se... *Konečně postavy i vzdělání (oba pracují jako městští policisté), na to mají.* A nejen ženy doprovázíme, doprovázíme třeba invalidního pána, naložíme, třeba i s vozičkem, vyzvedneme důchod ve spojitelně, do nemocnice na kontrolu, do lékárny pro léky a odvezeme ho v pořádku domů. Sice je to placená služba, ale má to v pohodlí a bez stresů, než kdyby se například domlouval pokaždé s jiným taxikářem.

■ **Nicméně vaše ceny mi nepřijdou přehnané a cítím z nabídky vašich služeb i jisté sociální cítění.** Ano, i ten ples bychom přežili, i když jsme toto přání zatím neplnili, a naše manželky – ale ano, snad by to také dovolily, ony jsou obě tolerantní.

■ A jak to, že jste takhle šikovní a tolik toho zvládnete?

Jak jsme zjistili, podobných agentur je v okolí asi deset, ale spíš fungují trošku povrchově, tak širokou nabídku servisu nemá v nabídce žádná. My

pěstujeme síť pomocníků pro opravdu každý případ, je pravda, že zapojit televizi, nebo drobnou pomoc s instalací počítače potřebuje kdekdo a ne každý zná ty správné lidi. Praxi máme životní, já mám chatu, kolega zas postavil vlastníma rukama dům, u zedníků jsme pomáhali, to vás hodně vyučí. A od malička nás k práci tátové vedli a prostě asi nejsme úplní nešikovné. Výuční list jako takový na všechno nemáme, ale člověk se pořád učí, dneska je nových materiálů, pomůcek spousta, všechno jde...

A navíc nás to baví, takže děláme s chutí, a věříme, že to je na výsledku taky znát.

A také se s Ferdama zasmějete, to mi věřte!

Více na: Více zde: <http://www.manzelnahodinufalda.cz>,

tel: 777 36 55 99, 736 260 135

e-mail: manzelnahodinufalda@seznam.cz

BURZA PODZIM – ZIMA 2012

Materské centrum Hluboká nad Vltavou Vás srdečně zve na burzu dětského a těhotenského oblečení, sportovního vybavení, hraček a dalších pomůcek pro děti

KDE: Sokolovna – malý sál (vchod zadem),

Hluboká nad Vltavou, Sokolská 394

POZOR! Přezůvky s sebou

KDY:

ČTVRTEK – 18. 10. 2012

Příjem věcí

dopoledne 9:30 – 11:30 hod

odpoledne 17:00 – 18:00 hod.

PÁTEK – 19. 10. 2012

Burza

dopoledne 9:30 – 11:30 hod.

odpoledne 17:00 – 18:00 hod.

SOBOTA – 20. 10. 2012

Burza

Vyzvednutí neprodaných věcí

a vyúčtování

dopoledne 9:00 – 11:00 hod.

dopoledne 11:00 – 12:00 hod.

Každý zájemce o prodej zboží :

Zavolá na tel. 602 557 689 nebo napiše na

mc.hlubokanadvtavou@seznam.cz, kde mu bude sděleno pořadové

číslo a podrobnosti o prodeji. Dle instrukcí si připraví čitelný

a oceněný seznam všech nabízených věcí

Každou věc čitelně a viditelně označí

Všechny věci vyčistí a vypere. MC Hluboká si bude účtovat 10% z ceny prodaných věcí od členů MC a 20 % od nečlenů.

STEJSKAL
Century 21
STEJSKAL

Jihočeská realitní kancelář s dlouholetou tradicí
NA TRHU OD ROKU 1992
bezpečný prodej Vaší nemovitosti

Zajistím veškeré služby v oblasti realit, zprostředkuji prodej, pronájem nebo poptávku, konzultace zdarma.
Realitní makléř ve Vašem městě: Mgr. Jana Vítů
608 036 027, jana.vitu@century21.cz

Listopadový hřbitov

Ach Bože, Tvá je zvláštnost ticha!
V něm každý mrtvý s námi dýchá
a natruc všemu frmolu
jsme zase jak dřív pospolu.

Dnes každé svíčky plamínek
si o slovíčko s mrtvým řek
A ten náš hřbitov, jak se zdá
si s námi dneska povídá!

Ta naše tichá modlitba
se mezi hroby kolíbá
po vlnách odplavených řek.
Už není cesty nazpátek.

Ted' často tady bývám rád,
že mohu se tu zpovídat.
Žel, tenkrát, tenkrát nebyl čas.
»Odpusťte draží, prosím Vás...!«
Antonín Zvánovec

Podzim

Kůň se svalil uprostřed aleje
Listy na něho padají
Naše láska se zachvívá chladem
A slunce také. *Jacques Prévert*

List

Ta nejlehčí a nejkrásnější dýka
vypadla z rukou podzimu.
Na hrotu
dvě kapky krve.

Takovou chtěl bych napsat jednou
báseň!

Aby se, britká, nesla tiše k zemi
a aby měla na hrotu
dvě kapky krve.

Mé nebo cizí
na tom nesejde. *Josef Kainar*

Všichni mi lhali

Všichni mi lhali, všichni mi lhali,
blázna si ze mne dělali.
Předemnou citem se rozplývali,
za zády se mi vysmáli.

Žurnály, básníci, učenci lhali
po léta za nos mě vodíce,
muži mi lhali a ženy mi lhaly.
Ženy, ty lhaly mi nejvíce.

Srdce mě stále po lásce prahne,
nikomu však již nevěřím.
Když někdo ke mně ruce své
vztáhne, ustoupím bojácně ke dveřím.

Řek bych, že všechno je ztraceno
v žití, žití je však tak záhadné!
Klidný jsem, mohu-li pivo své
pít.

Hořící tabák nezchladne.
Touha má bloudí tékavě světem,
a já popíjím v úzkých zdech.
Co je mi po tom, budu-li dětem
cestou k domovu na posměch!
Propil jsem peníze, na dluh pít
budu.

Šťasten, kdo propije boty své!
Zřím oknem krémy ven
v rozmoklou půdu.

Podzim se stromů listů rve.
František Gellner

Pedagogové, cítíte se ve stresu?

Proč jste přikročili k sepsání brožury o stresu?

Pracovní stres je jedním z největších zdravotních a bezpečnostních problémů, kterým čelíme v Evropě. Všeobecně je stres druhým nejčastějším zdravotním problémem v souvislosti se zaměstnáním. Stres je také příčinou 50 – 60 % ztracených pracovních dnů za rok.

Ve své nejnovější zprávě na toto téma (publikované v roce 2009) „Evropská agentura pro bezpečnost a ochranu zdraví při práci“ poukázala na fakt, že 22 % pracovní síly v EU je dotčeno pracovní stresem a dochází ke zvyšování tohoto procenta. Zpráva rovněž hovoří o vysoké úrovni stresu ve zdravotnickém a vzdělávacím sektoru a identifikuje země s

nejvyššími úrovněmi stresu: Slovinsko, Řecko, Lotyšsko (s více než 50 % pracovníků ve stresu). Dokonce i v zemích, kde je úroveň stresu pracovníků pod celounijní úrovní, konkrétně ve Velké Británii, České republice a Nizozemí, se pracovní stres dotýká 20 % pracovníků. Portugalsko se pohybuje okolo průměrné evropské hodnoty s 34 % pracovníků uvádějících stres. Ve vzdělávacím sektoru existuje nesoulad mezi požadavky v různých kontextech a zdroji k naplnění těchto požadavků. Pracovní stres může být vztažen k různým rizikovým faktorům, projevuje se na různých úrovních (psychicky, mentální, řeč těla) a může vážně poškodit jednotlivce (kardiovaskulární a muskuloskeletální nemoci, vliv na mentální zdraví) i instituce (absence v docházce do zaměstnání, nízká pracovní výkonnost).

Studie publikovaná Evropským odborovým výborem pro vzdělávání uvádí, že primárními faktory stresu u vzdělavatelů jsou: množství a intenzita práce, nároky na vzdělavatele, vysoký počet studentů ve třídách, špatné chování studentů, nedostatečná podpora od vedení, nedostatek zdrojů v institucích, negativní atmosféra, nízký sociální status vzdělavatelů. Dále byly identifikovány následující projevy stresu: vyhoření, deprese a emoční obtíže, vysoké absence, nespavost, příznaky kardiovaskulárních onemocnění, osobní konflikty a problémy, migrény, zažívací obtíže. Stres je tedy obecně druhou největší zdravotní hrozbou v zaměstnání v EU. V sektoru vzdělávání se však dostal již na první místo a představuje otázku, na kterou je teprve potřeba najít odpověď. Projekt STRESSLESS10375-LLP-1-2010-1-GRUNDTVIG-GMP. „Zvyšování odolnosti pedagogických pracovníků vůči stresu“ je dvouletá iniciativa, která vznikla v listopadu 2010 v součinnosti několika evropských zemích, a která si uvědomuje potřebu rozvinout efektivní řešení pracovního stresu v pracovní sféře, především v oblasti vzdělávání. Konsorcium se skládá z 8 organizací, včetně dvou přidružených partnerů, v následujících 9 zemích: Belgie, Česká republika, Řecko, Holandsko, Lotyšsko, Portugalsko, Slovinsko, Švýcarsko a Velká Británie.

Účelem uvedeného projektu je: • Zvýšit povědomí pedagogů o pracovním stresu ve vzdělávacích institucích; • Rozpoznávat důsledky stresu pro vlastní zdraví, pro organizaci a pro kvalitu edukace; • Podnítit pedagogy k vyhledávání zdrojů stresu na vlastním pracovišti; • Rozvinout u pedagogů vzhled do problematiky resilience a co ji utváří; • Podnítit pedagogy k reflektování vlastních nároků z hlediska utváření resilience vůči stresu; • Redukovat stres jak u zaměstnanců, tak i v organizacích; • Seznámit pedagogy v rámci vzdělávacích workshopů s nejnovějšími metodami a způsoby řešení stresu na pracovišti a v jejich životě; • Rozvinout kvalitu ve vzdělávacím procesu; • Dát pedagogům možnost výměny zkušeností a vhodných technik pracovníků z různých zemí, pracujících ve stejné profesi.

Kdo projekt financoval? Celý projekt je financován za podpory Evropské komise s cílem pomoci vzdělavatelům a vzdělávacím institucím zvýšit odolnost a vyrovnávat se s psychosociálními riziky (být vysoce odolný – resilience). Projekt pozitivně působí na stresové reakce vyvolané na fyziologické, psychologické a behaviorální úrovni a snižuje dlouhodobé důsledky stresu. Metodické příručka, která v rámci projektu vznikla, by měla pomoci pedagogickým pracovníkům a vzdělávacím institucím rozvinout resilienci a redukovat psychosociální rizika v zaměstnání. Cíle projektu jsou směřovány na všeobecné pozitivní účinky z hlediska redukce negativních dopadů stresu na zdraví člověka v edukačním prostředí.

Projekt si klade za cíl generovat výstupy ve třech oblastech: • zvyšování pohody ve smyslu well-being u učitelů a ve školních institucích • snižování stresu u zaměstnanců škol • zlepšování kvality ve vzdělávacích strategiích. Cílovou skupinou projektu STRESSLESS jsou učitelé, lektori a zaměstnanci pracující ve vzdělávacích institucích. Finálními příjemci jsou pak vzdělávací instituce zaměřující se především na vzdělávání dospělých, asociace, sociální partneři a političtí činitelé.

V rámci projektu byly zpracovány významné publikace a pomocné materiály:

- Analýza potřeb – analyzuje stres a odolnost vůči němu ve všech zemích zapojených v projektu na základě informací získaných dotazníky a rozhovory se vzdělavateli a zástupci vzdělávacích institucí.
- Příručka osvědčených postupů – identifikuje příslušné osvědčené postupy realizované na národní úrovni ve všech partnerských zemích.
- Praktický průvodce – pracovní dokument, který zahrnuje výsledky analýzy potřeb a obsahuje dvě verze: původní (testovanou v pěti národních workshopech ve Slovinsku, Řecku, Portugalsku, České republice a Švýcarsku) a a finální (prezentovanou během vzdělávacího kurzu projektu Grundtvig v Lotyšsku).
- DVD – dostupné vzdělávacím institucím, které chtějí podporovat odolnost vůči stresu; bude shrnovat hlavní výsledky projektu STRESSLESS.
- Krátký film – bude prezentovat hlavní informace a výsledky projektu STRESSLESS a bude nahrán na Youtube.

doc. PaedDr. Milada Krejčí, Csc., Bc. David Šťastný

Naše švestkové knedlíky jsou zážitkové

Steak z tuňáka, se sezamovým semínkem, balsamico-champagne redukcí, servírovaný na bramborovém pyré. Consommé z býčí ohánky, provoněné sherry, s konfitovanými bramborami. Telecí líčka s liškami v omáčce z černého piva a bramborovo-pórkovým pyré. Karamelizované carpaccio z ananasu a zmrzlinou. Zní to krásně, zajímavě, ale jakou chuť, jakou vůni si má člověk z názvu specialit představit? A co si představit pod pojmy »zážitková gastronomie«, »eMenu« nebo »3P-servis«?

Když se zvědavost spojí s mlsností, je to dobrý důvod vydat se za tajemstvím nejen názvů, které na svých webových stránkách uvádí RestauRaCe Hluboká. A kam jinam než rovnou do kuchyně, které vládne šéfkuchař Zbyněk Szeliga. A nejen vládne, ale také určuje její styl... nebo snad dokonce filozofii? Jde to vůbec dohromady, kuchyně, vaření a filozofie? Samozřejmě, že jde. Filozofie, myšlenka, přístup – to, co určuje, jaká restaurace bude, jací hosté do ní budou chodit a co budou očekávat. Nechtěl bych říkat nějaká patetická, velká slova, ale zvlášť u stylu, který má naše restaurace, to bez filozofie nejde. Protože jsme a chceme být restaurací, která je skutečně místem zážitků, gastronomických, kulinářských. Zní to jako reklamní slogan, vím, ale tohle asi jinak říci nejde.

A ta filozofie je tedy jaká? No, zážitková! (úsměv) Ne, teď tedy vážně. Naši filozofii je preciznost. Ve všem. Od sestavení menu, přes výběr čerstvých, kvalitních surovin, poctivou přípravu jídel. Poctivostí myslím nejen samotnou přípravu, ale i to, že jídlo má tu chuť, kterou má mít, přesněji, ty chutě, které se vzájemně doplňují a podporují, vytváří harmonii. A v harmonii musí být i prostředí, klidné, pohodové, takové, aby k vychutnání jídla přispělo. Protože my jsme tu pro ty, kteří se nechtějí »jen« najíst, ale chtějí si jídlo vychutnat, užít si čas, který je něčím jiný, výjimečný. To je princip zážitkové gastronomie, která je zatím pořád ještě pro hodně lidí neznámá. Víam, že jsme se naši filozofii vydali trochu složitější cestou, ale to, že jdeme správným směrem, potvrzuje fakt, že k nám přichází stále více hostů a hlavně – že se k nám vrací.

I přes to, že hodně lidí nejen nezná obsah slov zážitková gastronomie, ale mohou je odradit neobvyklá jídla a určitě i ceny? I přesto. K té neobvyklosti – ta je právě naším záměrem. Jsme jiní, nabízíme prostě jiné menu, než ostatní. Když hosté neví, co si pod názvem jídla mají představit, určitě se mohou zeptat číšníka, který poradí, doporučí.

Výběr a představu od začátku srpna hodně usnadní novinka, kterou jsme zavedli jako první v jižních Čechách – digitální jídelní lístek, eMenu na tabletech Apple iPad.

K této zajímavosti se ještě dostaneme. Vrat'me se k otázce, zda potenciální hosty neodrazují ceny? Možná ano. Do té doby, než k nám přijdou a zjistí, co ty ceny představují, že prostě jsou odrazem toho, co nabízíme.

A navíc, jak naše sezónní menu, pro každý měsíc jiné, vždy o několika chodech, tak už tradiční *Nedělní obědy*, které jsou každou první neděli v měsíci – tyto speciální akce jsou za takové ceny, že snad nejen neodrazují, ale dokonce přitahují. To nás těší a je to motivace. Právě *Nedělní obědy* jsou skoro symbolem naší filozofie – klidný, neuspěchaný čas, kdy se posejí s rodinou, s přáteli, je pohoda,

vychutná se jídlo, pití – trochu francouzský styl, trochu italská siesta.

Mluvíte o francouzském, italském stylu, ale jaký je styl španělský? Drbna ví všechno, takže ví i to, že jste 8 let působil jako šéfkuchař v 5hvězdičkových hotelích. Jaká je zážitková gastronomie ve Španělsku?

Zážitková gastronomie byla v době, kdy tam začínala, na zhruba stejné pozici, na jaké je teď tady v Čechách. Také byla ze začátku přijímána lidmi jako něco nezvyklého. Ale to platí asi všude, že vytvořit klientelu restauraci, která je »jiná«, odlišná, je běh na dlouhou trať. Byl jsem tam, když jsme nově otvírali hotel, »pětihvězdu«, restauraci, zaměřenou na zážitkovou gastronomii. První rok byla ekonomicky v takovém propadu, že být to v Čechách, majitelé by ji zavřeli. Jenže majitelé té restaurace, hotelu ve Španělsku věděli, že má-li se udržet vysoký nadstandard, komfort, výjimečnost, je to otázka ne dvou, ale možná pěti let, než se podnik dostane z těžkého mínusu aspoň na nulu. Jinak řečeno, každá kvalita potřebuje čas, prostor, tak, aby se mohla ustálit a pak rozvinout. Když se sleduje jen ekonomická stránka, bez té filozofie a znalosti souvislosti, je to prostě špatně.

Mluvíte opakovaně o kvalitě. Jak tedy konkrétně u vás, ve vaší kuchyni, vypadá?

Zas to bude asi znít banálně, ale kvalita začíná výběrem surovin. Ze špatných surovin dobré jídlo uvařit nejde, to je myslím jasné, proto věnuji surovinám velikou pozornost. Naštěstí nejsme »velkokuchyně«, nemusím se nechat tlačit různými dodavateli do odběru instantních přípravků nebo polotovarů. Všechno musí být a je čerstvé, včetně masa, mám vytipované farmáře tady na jihu, od kterých беру maso a vím, že je prostě nejlepší, můj názor je, že české maso je české maso, s tím ze zahraničí se nedá srovnat. A to platí o většině surovin, samozřejmě s výjimkou mořských ryb, případně »nečeských« ingrediencí. Další nezbytná kvalita je v té už zmíněné přípravě. Dát jí všechno, co má mít, věnovat jí čas, neošidit žádnou maličkost, mně se to neříká úplně dobře, ono to vypadá, že nás pořád chválím, ale já jen odpovídám na otázku a nic jiného odpovědět nemohu. Další kvalita je v konečné úpravě jídla, které musí už na pohled vábit, lákat, nabízet harmonii, další podmínkou kvality je servis, ten může pohodu u jídla hodně ovlivnit. Je důležité, aby host, který se s zážitkovou gastronomií setkává poprvé, díky komunikaci s číšníkem pochopil, že vytvořit jídlo, které má být tím zážitkem, není otázka pěti minut. A že právě naše menu vybízí k nespěchání.

Zmínili jste sestavení menu. Podle jakého principu bylo sestaveno, jak byl volena nabídka? Byla volena tak, aby v ní bylo širší spektrum specialit, aby si vybral ten, kdo má rád ryby i ten, kdo preferuje maso. Aby byla zastoupena česká kuchyně, i když v jiném,

odlehčeném provedení, i kuchyně mezinárodní. Podstatné bylo, aby bylo možné sestavit menu, kde se jednotlivé chody doplní, řekl bych, že budou mít určitou gradaci.

A jaká jídla jsou u hostů nejoblíbenější?

Určitě telecí líčka s liškami, také telecí řízečky, hodně oblíbené jsou saláty. A švestkové knedlíky.

Zážitková gastronomie a něco tak »obyčejného«, jako švestkové knedlíky??

Jasně! Protože naše knedlíky jsou zážitkové!

Co je největším zážitkem pro vás? Co nejraději vaříte?

Určitě ta jídla, která vyžadují delší, složitější přípravu. Konfitování masa, to mně hodně baví, telecí líčka, s těmi je třeba si pěkně pohrát už při opracování, pak při úpravě, aby byla měkká. Vůbec jídla, která potřebují ten čas, aby výsledek byl, jaký být má. Nechat vyniknout chuť, nezkrasit ji nesmyslným kořeněním nebo nevhodnými úpravami. Dát jídlu všechno, co mít má... a to je možná ta podstata filozofie, na kterou jste se ptala – vařit se musí s láskou. To sice zní pro změnu banálně, ale prostě to tak je. Vaření není práce, kde se nějak oddělá 8 hodin a jde se domů, vaření je životní náplň.

A co nejraději jíte? Cokoliv, co mi někdo uvaří. (smích)

Vrat'me se k novince, kterou jste zmínil na začátku. Digitální jídelní lístek, eMenu. Další součást zážitků? Vlastně ano. Sledujeme trendy, chceme nabízet to nejlepší a součástí toho je nejen 3P-servis – Profesionální, Perfektní, Přátelský, ale také komfort hostů při výběru. Takže máme od srpna kompletní menu včetně nápojů v takzvaném eMenu na tabletech Apple iPad. Od srpna prostě poté, co usednete k některému z našich stolů, je vám anebdnut nejen »klasický« jídelní lístek, ale také menu digitální, Číšník vám předloží tablet, na dotykové obrazovce se vám objeví menu, rozčleněné do sekcí, stejně jako v klasickém lístku. Jenže v eMenu jedním dotekem na jídlo, které vás zajímá, vidíte nejen jeho specifikaci, ale také vizuální podobu, fotku. U každého jídla jsou zároveň k zobrazení nevhodnější nápoje, vína, aperitivy, systém nabídne také informace o speciálních degustačních menu nebo jiných zajímavostech, které nabízíme. Prostě jsme od srpna nejen zážitková, ale i interaktivní restaurace. A já budu muset být teď aktivní, protože přichází hosté. Takže mne omluvte a jestli byl váš dnešek bez zážitku, napravte to – třeba našimi švestkovými knedlíky.

Díky – zážitek s fajn rozhovorem s vámi by určitě ani švestkové knedlíky nepřekonaly.

rozhovor z www.budejckadrabna.cz.

Jak si vylepšit postavu s Pavlem Brožkem

Kapitolka první:

Aspoň trochu zhubnout...

Stravovací změna, ke které nás odborník na formování postavy směřuje, zní takto: Neřešíme kalorie, ani sacharidy, zaměříme se více na příjem bílkovin. Složitých sacharidů smíme konzumovat celkem neomezeně, pouze ty jednoduché je třeba

trochu kontrolovat. Různé druhy jídel ale od sebe oddělíme! Bát se nemusíme ani fruktózy (cukry obsažené v ovoci), ty nám také nejsou nebezpečné. Zelenina doporučena neomezeně. Netrápit se hladem!

Pokud chceme shazovat kila, můžeme držet bílkoviny na jakékoli hodnotě. Bílkoviny jsou např. masa, vybereme si krůtí, králíčí, libové hovězí, zkrátka bílkoviny živočišného původu a k nim můžeme jíst rostlinné a také tvrdé sýry s menším obsahem tuku.

Z mléčných výrobků upřednostníme spíše kysané výrobky, třeba podmáslí, kefíry, TVRDÉ netučné sýry, cottage, tvarohy, atd. Vše poskládáme tak, aby to mělo určitou vyváženost.

Pro začátek chceme vyřadit jídla, která jsou více tučná, tzn. nepřipravovat maso na více tuku, raději jenom podusit, méně smažit. Spíš se snažit připravovat si jídlo sami, abyste věděli a kontrolovali, zda to není na přepáleném tuku a pracovat s co nejjednodušší přípravou a méně ingrediencemi.

Vyvážit – bílkovin více, sacharidy ve formě rýže apod., zdržet se sladkostí, ale může se třeba hořká čokoláda, a dokonce určité druhy zmrzliny.

Počet jídel – podle toho, kolik člověk vydává energie. Ideálně tři větší jídla denně.

Principem je oddělená strava: nedávat k sobě rýži a maso, už vůbec není dobře brambory a maso, zvlášť si to dát můžete. Dodržte odstup aspoň hodinu mezi těmito typy jídla. Takhle se vlastně jídelníček může točit pořád dokola. Tím se zrychlí metabolismus a vy vůbec nemusíte počítat, kolik čeho jste snědli. Prostě oddělit. A večer po té páté, šesté hodině už jíst jenom bílkoviny, žádnou rýži, žádný chléb ani sladkosti. Zeleninu můžete jíst k jídlům pořád.

Začít změnou stravovacích zvyklostí je nejdůležitější, tzn. pokusit se odbourat nežádoucí potraviny a přidat ty správné. Nemusíme být otrokem toho výběru, i v restauraci nebo na návštěvě si lze vybrat z jídel to správné. K masu zeleninu, ne brambory, ne knedlíky.

Když dodržíme první krok: bílkoviny oddělit od sacharidů, a po páté, šesté večer budeme jíst jen bílkoviny, výsledky se dostaví. Neomezujeme se hladověním, večer si dáme třeba samotnou šunku, libové maso, vždycky volit menší zlo než třeba špagety s uzeninou a posypané sýrem. Při přípravě jídel nenastavovat omáčky moukou a podobně.

A také se mi osvědčilo legrační pravidlo: jednou za deset dní si dát tzv. žrací neboli prasečí den. Podlehout tomu, že se jeden den nabaštíme všeho možného – ale s čistým svědomím. Trochu to vyčistí hlavu, zaplašíme všechny naše chutě, touhy a myšlenky na to, co si odpíráme a nesmíme... druhý den možná mírně stoupne váha (zvýšená voda v těle – ne tuk), ale s dalšími umírněnými dny s dělenou stravou zase rychle odezní. Doopravdy nepřiberete. Jen se tím zrychlí metabolismus, organismus se jakoby více zavodní, a protože si myslí, že takhle hodně bude baštit pořád, začne spalovat. A za dalších deset dní další baštící den, a tak to plyne pořád, a ve skutečnosti budete kila ubírat.

Pít raději více, vodu, v malé míře můžete i alkohol.

Důležité je začít s jakýmkoli pohybem, byť rekreačním, cvičením doma, pár kliky denně, jízdu na kole, skákáním přes švihadlo... Ovoce je dobré jíst hlavně po zátěži. Vzít si s sebou banán, jablko a po sportovním výkonu ho sníst, pak tělo regeneruje nejrychleji.

Takhle jsem začal s pánem, který kvůli operaci srdce musí shodit 30 kilo. S tímhle systémem už má 11 dole a na své »žrací« dny se vždycky těší. K tomu začal jezdit nalačno na rotopedu vždy ráno před snídaní.

Pokud držíte diety typu, že jen hladovíte, kdykoli později nevydržíte – a ono je to zákonité – pak cokoli si dáte navíc, okamžitě ztloustnete.

A navíc vám to rozhodí metabolismus. To jsou ti štíhlí, ale smutní zpěváci a herečky a tom, si myslím, život není...

Rozvrh stravy:

■ **Vyvarovat se potravin:** pečivo, sladkosti, kuřecí maso (obsahuje estrogeny), které mají za následek přibírání tuku v problematických partiích (zadek, boky), slaným pokrmům a celkově méně solit.

■ **Důležité potraviny:** rýže (natural, basmati), rýžové chlebíky (zelené), krůtí, králíčí, libové hovězí maso, ryby, vajíčka 2–3 ks denně, těstoviny (celozrnné), zelenina (rajčata, ledový salát, brokolice, ovoce, podmáslí a v menším množství hořká čokoláda, piškoty.

Nejdůležitější je pít hodně vody s citronem 3 – 4 litry denně, čaje – zelený, a v menší míře káva 2 – 3 šálky denně. Nejlépe je oddělit bílkoviny od sacharidů, tzv. dělená strava. Po 18. hod jen bílkoviny se zeleninou.

■ **Jednoduchý jídelníček:** po probuzení šálek kávy nebo čaje, snídaně: míchaná vajíčka celá na teflonové pánvi a zelenina, svačina ovoce (banán, jablko), oběd: krůtí maso na pánvi lehce osmahnout na vodě, zelenina syrová, svačina: podmáslí a rýžové chlebíky (zelené), večeře: kousek masa a zelenina. Lze zařadit koření, paprika, cibule, česnek dle chuti. Celý den hodně vody s citronem.

■ Bílkoviny

1. skupina – potraviny s vysokým obsahem bílkovin a malým množstvím tuku (od nejvyšších hodnot bílkovin níže)

Sojové maso, olomoucké tvarůžky, tvaroh na strouhání, čočka, pšeničné klíčky, krůtí prsa, zvěřina, hrách, fazole, tuňák, telecí kýta, hovězí svíčková, tvaroh bez tuku, amarant, tofu, krevety, filé z tresky, vaječný bílek, sýr cottage, hrášek.

2. skupina – potraviny s vysokým obsahem bílkovin i tuků
parmezán, eidam 30% tuku v suš., ementál, arašidy, trvanlivý salám (typ Poličan), tučná masa, vepřové

■ **Sacharidy** se nachází v potravinách v podobě škrobů v pečivu, cereálních výrobcích, rýži, těstovinách, bramborách, luštěninách a v podobě jednoduchých cukrů v ovoci, sladkých potravinách, mléčných výrobcích, medu, džemu a samozřejmě v rafinovaném cukru!

Příště: V dalším díle se zaměříme na doplňky stravy, vitamíny a jejich kombinace a několik cviků na problematické partie...

Bezplatná inzerce:

■ Znáte Jihočeskou Malostranku? A chcete aby vám zahrála?

Je to malá dechová kapela na svatbu, večírek, oslavu atd. Ráda zahraje všude tam, kde mají rádi stejně jako oni krásné lidové písničky, protože ty jsou převážně jejich repertoárem. Hrají v obsazení harmonika, trubka, tenor, tuba a bicí. V dobré náladě, skvělé pohodě a s pěknou písničkou se těší na brzké setkání s Vámi!

**Kontakt: Pavel Trnka, tel. 739 625 172,
e-mail: jih.malostranka@seznam.cz**

■ BLUEBERRY SHOP – NOVINKY NA ŘÍJEN!!!

Oblečení: flísové vesty, trika s dlouhým rukávem Hello Kitty a Cars, zateplené kalhoty Good Childeren, froté ponožky, punčocháče, podzimní bundičky zateplené flísem, prstové rukavice Minnie a Mickey, podzimní čepice Disney. **Doplňky:** létající draci Ferda mravenec a Čtyřlístek, lampiony, junior batohy Disney, sponky – sety.

Malý Casanova

Jak strávit nejlepší prázdniny? Staňte se muzikálovým zpěvákem!

Tri generace Casanovů letos bavily publikum na nádvoří hlubockého zámku. Nevím, jak si svou roli užil Zdeněk Pikl, a ostatní dospěláci, ale jeden z nejmladších Casanovů, Dan Trnka ze Zámostí, vzpomíná na muzikál jako na své nejkrásnější prázdniny. Není divu. Když vás vezme ansámbl do party, a nedělá rozdíly, jestli je vám 11 nebo 50 let, jestli chodíte do ZŠ Hluboká nebo zpíváte na pražských muzikálových pódiiích – je to známka zdravého kolektivu. Zdeněk Pikl potvrdil, že všichni kluci byli výjimečně šikovní. Malý Filip Antonio účinkuje v televizi i filmu v Praze, Jan Franc je z Budějovic a Daniel Trnka hrál za »domáci« hlubocké.

Dane, jaké to byly letos prázdniny? Hodně hezký! *vzdychne oslovený.*

A já myslela, že tě mrzelo, když jsi měl málo času na koupání a letní radovánky?

Mě to bavilo!

Když byly zkoušky, *dodává maminka*, tak jsme ho vozili ze zámku taky ve 4 ráno. Nejdřív zkoušeli na výstavišti v Budějovicích, takže do noci tam a druhý den škola, prověrka... Zkusil si, že to není jen legrace, ale taky trochu vypětí a stresu.

Ale jak vidět, asi se to zvládnout dá. Nebyl jsi ospalý? Vůbec!

Jak ses k muzikálu dostal? Tatínkova kolegyně na internetu našla, že bude casting, rodiče se mě zeptali, jestli to chci zkusit, a já chtěl, prošel jsem dvěma koly a vybrali mě.

Vybrali tři kluky, aby se prostředovali, jsou to přece jen děti, pro jistotu, *dodává maminka*.

A začali jste všichni hned zkoušet s dospělými?

Začali. Dostal jsem do ruky scénář a ta hra se mi líbila, byla vtipná.

Odkdy máš rád muzikály a zpívání? Asi už od čtyř let, kdy ho taťka vzal na první muzikál, *Malované na skle* do Jihočeského divadla *říká maminka*. To ho hodně oslovilo, od 4 let chodí i na zpívání do LŠU a opravdu ho to velice baví. Když jsme viděli, že talent ke zpívání má, dali jsme ho na sólový zpěv k paní Věře Zabílkové, sólistce Jihočeského divadla.

Každý týden chodím na hodinu, baví mě zpívat všechno, znám hodně písniček, *vysvětluje Dan*. Můžu absolvovat 9 let umělecké základní školy, už chodím 7 let, ale dva první roky jsou příprava pro nejmenší děti ze školky, to mi byly teprve 4 roky. Takže teď jsem vlastně v pátém ročníku. Zpívaly se lidové písničky, pak písničky od Emila Hradeckého (skladatel, pedagog a hudební vydavatel, učitel ZUŠ v Praze) a taky jiných skladatelů.

Jak se to stane, že kluk hezky zpívá? Začalo to pohádkami, písničkami, kupovali jsme různá cedéčka a už jako malý pořád zpíval, manžel hraje na kytaru a zpívá, takže u nás se hodně muzicičuje. Ale jinak se všichni z naší rodiny vždycky věnovali sportu, *usmívá se maminka*. Dan taky chytal v brance fotbalové míče, ale protože hrál na klavír, přece jen nebylo dobré, aby riskoval zranění. Takže výběr byl jasný: zpívání a klavír ho víc baví. A ještě chodí do dramatického kroužku.

Takže budoucí muzikálová hvězda??? Já mu pořád tluču do hlavy, že škola je nejdůležitější, *vrtí hlavou maminka*. Co když se mu změní hlas?

Co učitelka zpěvu opravuje někomu, kdo má čistý hlas jako ty, Dane? Třeba vyslovování a pak techniku. Aby mi bylo rozumět. A technika znamená to, že u nějaké noty se hlas zvedne a jinde dá zas dolů. Učí mě dýchání, máme pěvecké rozcvičování...

A na co musí být zpěvák opatrný? No, nesmí nastydnout a taky se nesmí vykríčet.

V létě jste nikdo nebyl indisponován, třeba když jste občas zmokli? Ne, nikdo. Kromě Elišky Ochmanové, ta byla jednou nastydlá.

Líbily se ti kostýmy? Byly hezký, i když s nimi byly někdy problémy, odpadávaly třeba knoflíky. Paruky taky dobrý, ale bylo v nich hrozný horko. Ale dalo se to. My jsme s Honzou měli společný kostým, oni mu ho nestihli vyrobit. Měli jsme mikroporty, s těmi není problém. *Dan ukazuje, jak jsou těsně u obličejů a krabička s vysílačem připevněná na těle*. Pro hudbu jsme měli odposlech, v šatně jsou reproduktory a hraje nám to tam, abychom si ještě rychle vzpomněli, kdybychom zapomněli slova. Zpívali jsme každé představení na živo. Není to český playbackový kus, jak psali někde v novinách.

Jak začaly zkoušky? Umíš číst i hudební part? Na internetu máme svůj pracovní web na heslo, tam si najdeme svoje party, já jsem si je všechny vytiskl, a buď se to naučíme sami, nebo pak máme korepetice. Ty s námi vedla Lili Červená (klavíristka a korepetitorka Jihočeská divadla) a všem pomáhala. Naučil jsem se svoje vstupy, umím zpívat i podle not.

Na zkouškách jste byli tři kluci Casanovové najednou? Někdy ano, ale většinou jsme tam byli dva, protože Filip z Prahy to měl dál. Střídali jsme se a zkoušeli. Mě bavilo úplně všechno, zpívání i legrace tam byla, v zákulisí a na zkouškách, moc rád jsem tam chodil. Na konci už jsme zkoušeli každý den, a třeba jeden den volno, a jinak pořád dokola. A třeba deset, dvanáct hodin dohromady, a jednou možná dvacet hodin. Ne, nebyl jsem unavený, a jak se na to člověk těší, tak vstane, i když spal třeba jen dvě hodiny.

Brali vás dospělí herci jako rovnocenné partáky? U ničeho jste nechyběli? A předpokládám, že s ostatními kluky jste na sebe nežárli, byli jste kamarádi? Byli jsme kamarádi. Nežárli jsme, my jsme se střídali. Vystoupil jsem 5x a představení bylo 20. Všichni se k nám chovali pěkně,

i holky, i na oslavách, po derniéře jsme šli do vinárny a byli jsme tam až do čtyř do rána. I my kluci. Bartáci hráli na klavír, a všichni jsme zpívali. Jarda Adamců vzal kytaru. Zpívali jsme písničky z muzikálu, ale i všechny možný jiný písničky. Nikdo nás neposlal domů, mohli jsme tam být s nimi.

A šel ses podívat i na své kamarády, když zpívali Casanovu oni? Já jsem tam byl pořád! Jenom 4 x jsem nešel. Buď jsem otvíral opony, nebo dělal něco jiného, co bylo třeba, vždycky tam byla nějaká práce. Je tam docela hodně co dělat v tom zákulisí. Inspicent říká všem, kdy mají nastoupit, ale on to většinou každý ví. Jenom ti, co už mají všechny výstupy za sebou, už třeba nemusí dávat pozor. Ostatní kluci tam taky chodili, i když nezpívali. I Filip tam býval taky docela dost, akorát Honza pak už jezdil na další zkoušky, protože začal vystupovat v novém muzikálu v Praze, jmenuje se *Kapka medu pro Verunku*. Filip zase hraje v seriálu... v Heleně.

Možná jste byli míň unavení než dospělí, jak tě tak poslouchám. To možná jo. Ale dospělí víc tancovali. Třeba Pařížanky s těmi provazy nacvičovali dva dny, to bylo těžké... Petra Parvoničová má dobré nápady. Já jsem nikdy v životě netancoval, ale ona dokáže rozhejbat i Pinocchia s dřevěnejma nohama. Předvede to, řekne co a jak – a ona je taková přísná, ale v legraci. Ona řekne: tady a tak, a přísně, ale přitom se směje. Je jedinečná, protože jela i do Ameriky na Broadway dělat choreografii. Teď v říjnu pojedeme k Petru Nůskovi – ten zase učí dělat šermování. Jedem k němu na statek a budeme tam tak zvaně pařit. A pak se taky všichni společně pojedeme podívat na *Kapku medu pro Verunku* do Hybernie.

Prosíchlá se, že od dubna budete hrát Casanovu v Praze... Bylo by hezký hrát Casanovu v Praze, ale ty kulisy zámku tam nepřeneseme, rozumuje Dan. Tady je to nejkrásnější. A taky se to tady na nádvoří správně rozléhá. Třeba když nám tam pustil Zvány (Jan Zvánovec – ozvučení, osvětlení a projekce představení) rockový pecky, abychom se nenudili. Verča, co si vzal za ženu, dělala inspi, ona nás tam pořád lochtala, a Honza nám vždycky na hudebních zkouškách schválně ubral zvuk a pak to dal zas moc nahlas. Když byla zima, přšelo, tak si natočil štych světél, co se pohybují, na ruce, a ohříval si je, až se z nich kouřilo. Oba k sobě patří, dělají legraci.

Propršelo hodně představení? Nejméně pět. A pořád se hrálo. I když přšelo. Neuklouzli jsme, jenom Věra Pašků spadla na zadek do kaluže, ale nic se jí nestalo. Diváci si vzali pláštěnky a seděli a vydrželi. Pořád bylo vyprodáno. Taťka se byl podívat osmkrát.

Co jsi za vystoupení dostal? Kytku? Dostal jsem od rodičů hlavně plyšáky. Třeba krokodýla. David Cody (režisér) totiž – i když dbal na to, aby se správně říkalo: Giacomo Girolamo Casanova, tak mu občas říkal schválně: »Džaky Džiri Kasa«. Takže můj krokodýl je Džaky, fialovej medvěd je Džiri, Kasy je malej pes a na svoji derniéru jsem dostal plyšovou veverku z doby ledové. Tak jí říkám DERNIÉROVÁ veverka.

A neoslovily tě nějaké fanynky? No, taky. Na facebooku mě hledají, podpis taky chtěly. A spolužáci ze školy se přišli podívat.

Co by tě bavilo dělat, až budeš velký? Chtěl bych zpívat v muzikálu. Nebo v opeře. Nebo udělat koncert. Ale já jsem si už svoje přání splnil. Potkal jsem a mám kamarády mezi zpěváky, které obdivuju. Ivu Hošpesovou, Dašu Volfovou, Jardu Adamce – ten zpíval v Evitě, Bídnicích. Já viděl skoro všechny muzikály v Praze a do Budějovic do divadla taky jezdím, a na otáčko do Krumlova, ve Zlaté koruně na koncertě Nezmarů jsem byl...

Takže co popřát dobrému zpěvákovi: popřejeme, aby mu vydržel hlas, dobrá výslovnost a dech, a hlavně radost ze zpívání a dobří kamarádi, které si v muzikálu našel.

Foto: Jan Pírgl a archiv rodiny Trnkových

FORD SERVICE

5+ Autorizovaný servis za cenu neautorizovaného!

I po letech zůstává členem rodiny

20% sleva na náhradní díly

Zvýhodněná hodinová sazba

Výjimečný program Fordu pro vozy stáří 5 a více let.

České Budějovice, Nemanická 1 | Tábor, Kpt. Jaroše 358

acr.auto | www.acrauto.cz

Fotbal, to je hra!

Trochu jsme se zamysleli nad právě proběhlou oslavou 90. let hlubocké kopané. Povíдали jsme si s panem Karlem Váchou, který hlubockému fotbalu upsal tělo i duši už před 50 lety. Zavzpomínali také někteří ze starší gardy, například pan JUDr. Vladimír Stráský. Měli jsme možnost zalistovat dopisy, které na Hlubokou přišly před 40 lety, v roce 1972, kdy hlubocký fotbal slavil teprve padesátileté jubileum. Asi je jedno, jestli do kulatého nesmyslu kopete kopačkou, trefujete se do míčku tenisovou raketou nebo ho napalujete pálkou. Sport přinese společnou euforii a zpevní naše svaly, stmelí kolektiv. A sportovní duch se předává z generace na generaci a je nesmrtelný. Proto se nad trávníky obou fotbalových hřišť při každém gólu radostí tetelí fotbalové dušičky bývalých jedenáctek. Ještě jsou na Hluboké pamětníci, kteří slavné začátky – a nejen kopané – zažili na vlastní kůži. Takže hlubocká tělovýchova je vlastně stará – a duchem mladá – jako oni.

Možná bychom nejdřív mohli vzpomenout alespoň některá jména těch, kteří byli pro hlubocký fotbal důležití. A některé přelomové okamžiky...

Pokud máme letos výročí 90 let kopané, snadno spočítáme, že v roce 1962 jsme prvně postoupili do krajského přeboru – a tam jsme se s krátkou přestávkou, kdy jsme na chvíli sešli do nižší soutěže, udrželi. Už tedy 50 let jsme v krajském přeboru, což je myslím na město naší velikosti úspěch a svědčí o dobré úrovni fotbalu u nás. A jako málokterý oddíl v Jihočeském kraji se můžeme pochlubit i tím, že jsme vychovali pár ligových hráčů: Frydrych jako první, pak hrál první ligu můj syn Karel, hrál za

Dynamo Č.B., za Slávii, za Tirol Innsbruck a Slovenskou Petržalku, Latka hraje ve Slávii, Konvalina hrál ligu za Dynamo a Benešov, a pak Řehoř, který odehrál pár ligových zápasů, ale pak toho bohužel kvůli zranění musel nechat a hrál na nižší úrovni. Z mládežnických družstev máme pár kluků v Dynamu, což je také docela úspěch, protože některá větší města, třeba Tábor, tolik hráčů zdaleka nevychovala.

Kdybych měl jmenovat jména historie hlubockého fotbalu, tak prvním velkým sponzorem byl sám kníže Schwarzenberg. V období 1. republiky byl významným předsedou oddílu bývalý zaměstnanec schwanzerberského panství, pan ing. Vondrášek. On byl taková velká hybná síla, stál u prvních začátků v dobách pamětníků. Hrávali zápasy u Ohrad, pak se stěhovali k Vltavě, někde do míst dnešního PMH, a pak směrem na Týn, kde byly tzv. Pastviny, někde tam, kde je Petráčků usedlost. Při regulaci Vltavy pak došlo k vytvoření plochy dobře využitelné pro sportování a kterou pro rozmach sportu na Hluboké používáme dodnes.

Z období po válce už si i já pamatuji pana Truhláře, to byl kapitán tehdejšího mužstva při otevření hřiště roku 1934 knížetem Adolfem Schwarzenberkem a dlouholetý předseda oddílu až do 70. let. Pan Šantora, velký funkcionář a nadšený fanoušek, předsedy byli pan Kučera, pan Stráský, pan Hybš, pan Berit, po něm jsem to přebíral já, a s přestávkou dvou nebo tří let jsem to dělal 25 let. Na rok nastoupil pan Lávička, náš bývalý fotbalista, a v současné době už asi 4 rokem předseda oddílu pan Brašnička.

Rozvoj fotbalu na Hluboké je dobře viditelný, a i když se střídali postupně různí trenéři a dobrovolníci, talenty, které vychovali, je asi možné přičíst na vrub právě jim? Do 50. a 60. let byl fotbal víceméně živelný, vždycky ho vedl někdo zapálený pro hru. V těch 60. letech, když skončil svou fotbalovou kariéru brankář pan Hájek – chytal do svých 40 let, začal u nás s tréninkem a věnoval se mu dalších 40 let. Poté, co začal trénovat mužstva, tak se zvedla úroveň a postoupili jsme. Byl progresivní, zavedl u nás určitý systém a já ho po asi tříleté přestávce, kdy trénoval v Budějovicích, získal zase zpátky – to už jsem byl předseda – aby vedl mládež. V té době se péče o mládež zavedla, měli jsme přípravku, mladší a starší žáky, dorost. Je to ve sportu důležité. Když začínou děti včas, tak se u sportu drží a překlenou období dospívání, kdy mají všelijaké zájmy. Začínat v 15 je pozdě.

Na město naší velikosti máme velký fotbalový oddíl, myslím, že ani umělý povrch hřiště nemá každý. Budějovice mají umělý povrch, ale měly nekvalitní, takže asi dva roky u nás trénovaly a hrály některé mistrovské zápasy, hlavně budějovičtí mládežníci.

Ty »umělky« mají většinou spíš okresní města. Tábor, Prachovice, Písek, J. Hradec, Krumlov, ale to jsou větší města, my jsme velká výjimka. Tuhle oblast dost sleduji a většinou sportovní areály mají v majetku města, ty je staví, udržují a provozují. U nás je to jinak. Veškerý majetek je TJ, což je na něco určitá výhoda, ale co se týče finančního zajištění, je to horší. Tak to bylo i s financováním umělého

povrchu hřiště, které je po sportovní stránce k nezaplacení. Něco přidalo město, sponzorské dary, další část jsme získali na ministerstvu financí – žádali jsme opakovaně několik let, ale museli jsme prokázat spolufinancování, takže bylo nutné prodat ubytovnu. Dnes už hřiště s umělým povrchem přináší i nějaký finanční efekt, pořádáme na něm turnaje, hraje tady 20 až 22 mužstev každou sobotu a neděli. Naši fotbalovou plochu u nás využívají nejen Budějovice, Hrdějovice, Borek, Ševětín, oddíly z Prachaticka... Na 100% je využitý od listopadu do dubna a v době vlhkého počasí i v létě.

Máme výhodu, že si ušetříme přírodní trávník, protože i údržba trávníku je drahá, kropit, hnojit, sekat, umělá plocha přivydělá i na údržbu travnatého hřiště a na další položky v rozpočtu.

Hezká vizitka 90 let fotbalu na Hluboké, nemáte se za co stydět. Dnes je ovšem na Hluboké sportu mnohem víc. Jak vzpomínali starí pánové, na Hluboké před lety byl hlavně fotbal, hokej, tenis, ale i šermíři...

Hokej byl po fotbale druhou výraznou sportovní aktivitou a dal českému hokeji dva skvělé reprezentanty z Hluboké, Honzu Lidrala a Míru Dvořáka. Pepík Samců a Papoušek hráli za Motor.

Dříve mladí lidé dělali všechno. Byly to sezónní sporty, v zimě se hrál hokej, v létě fotbal, mezi tím i tenis. Takže jste potkávali stejné lidi, jak šli z jednoho do druhého. V říjnu jsme odpoledne odehráli fotbal a večer jeli hrát hokej. Byli jsme tím posedlí, nebyla jiná nabídka zábavy, a hlavně nebylo moc peněz. Učilo nás to se o sebe postarat po té organizátorské stránce. Hrávali jsme soutěže, a když jsme měli pocit, že je zápasů málo, hecovali jsme se s kamarády, s Munickými, Dobřevojeckými, vyjednali další zápasy, sedli jsme na kola a jeli k nim.

Už tehdy v šedesátém roce jsme hráli večer fotbal při umělém osvětlení! V Municích, kdy tenkrát jejich tátové, kteří pracovali na statku, rozestavěli kolem plácku traktory a rozsvítili je...

A jaký pocit máte ze sportovního areálu na Hluboké dnes?

Člověk má samozřejmě radost, jaké možnosti dneska mladí mají a jak toho také využívají. Nás tehdy bylo pár, válečné ročníky, sotva, že jsme postavili jedenáctku. My dneska v žákovských kategoriích postavíme 4 jedenáctky z hlubockých dětí. Přetahujeme si děti s baseballem, který má velkou popularitu, i s golfem, ale důležité je, že ty děti něco dělají a hýbají se. Na druhé straně je fakt, že pokud by město samo mělo tyhle sportovní areály živit, tak by mu nestačil rozpočet. Třeba Zliv má fotbal, hokejbal a tenis, a dost. Co je to proti tomu, že Hluboká má TJ, Sokol, Sokol Bavorovice, jachetní oddíl, golf, volejbal, tělovýchova je i v Municích a v Hroznějovicích... Je to pro město krásná vizitka a jako příznivec sportu mám radost, že děti mají kde sportovat a dospělí aktivně se rekreovat.

Fotbal je národní sport, začali ho naši pradědečkové, tátové, dnes naši synové. Ale z těch dopisů bývalých fotbalistů vyznívá přátelský, čestný sportovní duch, není to dnes víc o agresii?

Určitá agrese ve sportu byla vždycky. Ke sportu prostě tíhnou chlapi, co nejsou bábovky a jsou plní energie. Zákeřná agrese dobrá není. Ale já třeba vzpomenu na velkou rivalitu mezi Zliví a Hlubokou, kterou jsme vždycky právě sportem krásně odreagovali. To vzniklo z hospodářské úrovně obou měst. Hluboká byla Schwarzenberská, jeden, druhý úřední dům, Štekl s vyššími úředníky knížete a spousta řadových úředníků bydlela po Hluboké v domcích. Ti zaměstnanci byli nejlépe zajištěná sociální skupina lidí. Zatímco Zliv byla taková proletářská obec, a tehdy zlí jazykové říkali, že v každém druhém domě žil pytlák... I když pytláci byli i na Hluboké, ale tady to byl sport a tam životní potřeba, řekněme. A jak to bývá, ta rivalita se mezi oběma obcemi projevovala – a zrovna ten fotbal byl takový

houževnatý proletářský sport, kde se to dalo dobře vybit. Ve 30. letech, když se postavilo hřiště, se tu dalo dohromady také dobré mužstvo, včetně už zmiňovaného Truhláře, jejich kapitána. A když se jelo do Zlivi, došlo i na rvačky, a stejně tak se kluci poprali na Hluboké, když Zlivští přijeli sem. Ale to neznámá, že když opadly emoce, že se pak nesedlo do hospody, že ti hráči na to nevzpomínali s veselou myslí.

Přání do budoucna? Co se týče fotbalu, nejlepší by bylo si udržet úroveň, kterou máme. Mladší i starší hráči hrají nejvyšší soutěž v kraji, mladší a starší dorost také, dospělí krajský přebor. Mužstvo mladších s menší výkonností třídou hraje na úrovni okresu. A ještě máme staré pány od 35 let do smrti, *usmívá se Karel Vácha*. Takže po té sportovní stránce se udržet na té úrovni, kde jsme.

Druhá věc je zajistit fotbal finančně, protože po pádu Sazky jsme teď v nejhorší situaci, co jsme kdy byli. Sport dřív dostával od ČSTV dotace, nyní je předpoklad nějakého přerozdělování přes obec, zkrátka podmínky se mění a peněz zásadně ubýlo.

Oddílů přeju, aby se hráčům vyhýbala zranění a přálo jim štěstí. A hlavně bych nám všem přál, aby se pořád nacházeli obětaví lidé, trenéři. Jako člen výboru pro sport a tělovýchovu kraje vím, že ubývají žákovská družstva. Je pravda, že jsou slabší ročníky dětí, ale hlavně je to důsledek toho, že nejsou lidé, kteří by se starali. Našli by se trenéři, ale za velké peníze. Většina trenérů bývali a jsou dobrovolníci, nadšenci, kteří sportu něco vrací, dávají ze sebe, cestují s dětmi po zápasech, a když jim kluci udělají radost, vezmou je do cukrárny a ještě jim z vlastního koupí zmrzlinu. Proto je důležité, aby tito lidé byli, protože bez nich to nepůjde. A nejen trenéři, ale i zdravotníci u zápasu, pořadatelé, aby zajistili hladký průběh, prostě celé to společenství kolem jakéhokoli sportu...

A hráči. Škoda, že nemůžeme vyjmenovat všechny, kteří kdy po Hluboké chodili a chodí...

Vzpomínka na počátky fotbalu...

Pokud na fotbal zavzpomínáme ještě hlouběji do historie, dostáváme se do let 1911 k počátkům sportovního dění na Hluboké, o málo let později vznikl v našem městě sportovní klub a z roku 1919 je znám doklad se stanovami sportovního kroužku v Hluboké, schválený zemskou politickou správou. V kroužku bylo několik oborů a jedním z nich byla i kopaná. Fotbal i tenis si udržely opravdu dlouholetý kontinuální vývoj, pan JUDr. Stráský, také bývalý fotbalista, vzpomíná i na – v dřívějších dobách velmi populární – košíkovou, která ovšem časem zcela vymizela. Hrávala se i česká házená, což byla naše česká výjimka s jinými pravidly a počtem hráčů. A pak tady býval velký klub, snad tehdy v Čechách jediný kromě Prahy a Olomouce, a to byl šerm za časů Schwarzenberských. Ještě začátkem protektorátu se šermovalo v sále na Obci. Hokej se hrával na Mrtvém rameni, led tam dodnes zůstává nejdéle, je to příznivá poloha. Jako dítě jsem tam chodil na kluziště,

bruslit a hrát hokej, *dodává pan Stráský*. Začátkem 30. let hlubocký sport – jak se dnes ukazuje až do daleké budoucnosti – velmi příznivě ovlivnila navážka materiálu z regulace Vltavy. Díky iniciativě pár jedinců byla vzniklá plocha skvěle využita k výstavbě sportovního areálu včetně hřiště pro kopanou, kde je dodnes. Že ale postupem času přibývalo a přibývají další sportoviště, to je velké plus, v jiných městech výjimečné.

Sport byl ovlivněn i válkou, ačkoli právě v roce 1941 dosáhla Hluboká velkého úspěchu, kdy I. mužstvo vybojovalo postup do I. A třídy.

Dopisy psané před 40. lety:

Praha 18. srpna 1972

dopis k 50-ti letému jubileu hlubocké kopané

... vzpomínám, jak jsme tehdy začínali, kdy nebylo stálého hřiště a hrálo se, kde se dalo, a kde nám správa Schwarzenberského panství dovolila. Bylo to v Zámostí pod »Dřevnicí«, pak u Loveckého zámku Ohrada, kde v jedné kůlně byla také převlékárna. To se nám ani nesnilo o dnešních podmínkách. Výstroj byla také všelijaká, zejména byl velký nedostatek, tehdy dost drahých, kopaček. Nebylo divu, že levé křídlo (Ota Trefný) měl jen levou kopačku, druhou z toho páru moje malíčkost na pravém křídle. I »venku« nebyla situace s hřišti o moc lepší. Vzpomínám na Protivín, kde se hrála jedna půle s vrškou, a druhá po změně stran do vršku. Nebo »krásné« hřiště měla Volyně, kde vršek hřiště byl někde uprostřed, takže brankáři si navzájem viděli téměř jen hlavy. Ale hrálo se s nadšením, dnes tak často postrádaným, ale bylo to pěkné!

Už si ani nepamatuji všechny ty nadšence a myslím, že nás zbyla jen hrstka. Slavný a dnes ještě pilně fandící »ostrý« bek Franta Pavlovský, Ing. Mikšovský, Turinský a velký centrforvard Vašek Soukup. Z těch nejstarších, kteří nás do tajů toho kulatého nesmyslu zasvěcovali:

Gusta Brázda, Karel Cibulka a jiní. Těžko jsme často dávali dohromady celou jedenáctku a tak vždy někdo na zápas přivedl kamaráda vojáka z Budějce. **Eda Strankmüller**

... Kopaná má však na Hluboké ještě starší tradici. Hned za války v roce 1914 a 1915 jsme začali hrát organizovanou kopanou. Vzpomínám na jména Josefa Hovorky (hrál tenkrát v brance), Adolfa Steinbacha, Vojtěch Křenka, Jana Slepíčky a jiných. Steinbach a Slepíčka bohužel padli ve válce, Hovorka po amputacích později zemřel a já jsem vyvázl s granátovým úlohem v koleně. Hráli jsme tehdy na hřišti u Ohrad a teprve později u řeky. Prvním předsedou byl F. Hruška z Opatovic, pokud vím krejčí, který se vrátil se sportovními zkušenostmi z Vídně do svého rodného kraje... **Doc. Ing. Karel Květ**

Jubilejní zápas k 50. výročí:

... potvrzujeme Vám sehrání přátelského zápasu naší XI. internacionálu proti Vašemu mužstvu. Už dnes se na utkání těšíme a věříme, že bude k obapolné spokojenosti. Prosili bychom Vás kdyby Vaši hráči nastoupili v gumotextilových kopačkách nikoli v kožených kopačkách. Naši hráči nastoupí rovněž v gumotextilové obuvi. Vezměte na zřetel, že jde o staré pány...

Přejeme hodně úspěchů Vaší činnosti v jubilejním roce a přijměte naši gratulaci.
»Za ušlechtilé vztahy ve sportu – i mezi lidmi –
Sparta – Spartaklub«
24. 5. 1972

aktuální foto: Jan Pírgl

Nejvyšší správce depozitáře

Když už jsme v září začali rozhovorem s novým ředitelem AJG, přišlo nám na mysl, představí i ostatní profese v galerii, protože u některých si ani nedovedeme představit, co vlastně obnášejí. Pokračujeme tedy správcem depozitáře, Mgr. Petrem Berkovským. Nejvyšší je proto, že má bezmála dva metry výšky. V AJG pracuje už šestým rokem, Jihočeský kraj jej loni pověřil dočasným vedením instituce v době po odchodu bývalého ředitele. Nyní pokračuje ve své práci. Narodil se v Jindřichově Hradci, vystudoval kamenosochařství na SUPŠ v Českém Krumlově a výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity. Je to sympáťák a pozor, není ješitný! Ztráta ředitelského postu ho nemrzí, s novým panem ředitelem se cítí být v naprosté shodě.

Správce depozitáře – co to znamená?

Znamená to, že mám plnou odpovědnost za exponáty, že spravuji sbírky nikoli ve smyslu kurátorském, ale mám je na starost, co se týče jejich evidence i skutečného fyzického opečování.

Nejsem restaurátor, jsem kultivátor, to znamená, pokud má obraz otlučené rámy, dám je do pořádku nebo třeba ve chvíli, kdy jdou naše věci ze sbírek do zápůjček, zkontroluji je a upravím jejich stav. Když to není úplně ideální, alespoň zaznamenám stav, v jakém se nachází, a v jakém je půjčujeme, protože pak se to kontroluje při vrácení – zda nebyly poškozeny a podobně.

Každé dílo u nás má jakýsi křestní list, podle kterého ho identifikujeme. Je zde způsob nabytí, rok nabytí, popis předmětu, a každý má vlastně trojí evidenci. Majetkové knihy, vědecká karta, já v depozitáři mám lokační kartu, abych byl schopný dohledat cokoliv na správném místě. To jsou horké chvíle, pokud něco není na místě určení. Ne, že by dílo zmizelo definitivně, ale v tom objemu se vám každá chyba krutě vymstí.

Takže se o sbírky staráte jaksi nejen po psychické, ale i po fyzické stránce? Ano, větší opravy se samozřejmě svěřuji restaurátorovi, já zvládnou, co se týče rámců, drobných oprav, adjustáže...

Co k tomu potřebujete umět? Prošel jsem více profesí, začínal jsem s pozemními stavbami na průmyslovce, tomu jsem se moc nevěnoval, byl jsem mladý a hloupý... směje se Petr Berkovský. Ale pak jsem se to snažil napravit na umělecké škole sv. Anežky v Krumlově. Byla velká výhoda, že už jsem měl jednu maturitu za sebou a některé předměty už jsem dělat nemusel – místo toho jsem chodil do ateliéru a bylo to pro mě velmi pěkné tvůrčí období.

Obě tyhle školy jsou o řemeslech a pro mě je asi důležité umět vzít práci do rukou. Jsem za to rád. Dlouho jsem se pak živil restaurátorstvím a tam jsem ocenil to, že za chyby si můžu sám a nadávat můžu také jenom sám sobě. Mě baví vymyslet si věc, zrealizovat a zhodnotit. Když to zvládnou nejlépe, jak to jde, jsem spokojený. Zatím mi to naštěstí docela vychází.

Je to řemeslo, kde si musíte vystačit sám, nejen zodpovědností, ale musíte si i sám poradit, jak na kterou opravu? Nebo se radíte? Pokud se bavíme o těch rámech, to je proces, který jsme se naučili ve škole, je to o technologii, rozpouštědlech, barvě, takže se celkem nedá nic zkazit. Když to trochu zjednoduším, ohlídat si, aby se jednotlivé vrstvy spolu nehádaly... Mám na starost také sochy, ale tam už je to opravdu o restaurátorských zásadách, a tak je předávám do odpovědných rukou.

A vy sám jste opravdu tesal sochy?

Ano, a bylo to skvělé, krásná práce, musím vzpomenout ak. soch. Stanislava Zadražila, který nám dal ve škole opravdu hodně ze svých zkušeností. Když porovnám Anežku se školou v Hořicích, kde vychovávají spíš reprodukční sochaře, kdežto my jsme se věnovali modelování, tesání a odlévání do sádky, vidím, že máme širší záběr. Některé mé kamenosochařské práce jsem odvedl i na římsách domů v Praze.

Město Hluboká přímo od studentů SUPŠ převzala nějaké skulptury, které na Hluboké máme a využila ještě neokoukané talenty.

Určitě se dá využít nadšení a elán, má to i velký smysl pro studenty, pokud vidí před sebou smysl a cíl práce. Pak to není jen sochání jako cvičení, ale skutečná zakázka, je to rozhodně prospěšné oběma stranám.

Máte teď čas a sílu něco sám vytvářet? Momentálně ne, spíš dnes ve volném čase místo modelování z hlíny převládám hlínu z místa na místo,

protože jsem dokončil stavbu rodinného domu a vše završuji úpravou pozemku a zahrady. Ale musím říct, že zatím všechny školy, které jsem absolvoval, včetně té stavební, se mi v praxi velmi hodily.

Jako správce depozitáře máte přehled o všech položkách sbírek inventáře AJG? Takové množství položek samozřejmě v hlavě nemám. Snažím se ale základní stav monitorovat a jakékoli výkyvy nebo poškození ve sbírkách s ohledem na to, kolik máme peněz na restaurování, udržovat v pořádku. Depozitáře jsou na Hluboké a Bechyni, takže kontroluji stav v obou těchto místech.

Máte všechno hotovo? Hotovo nebude samozřejmě nikdy. Velkým problémem je také nedostatek prostoru v depozitářích. My jsme v budovách, kde jsme v nájmu, patří Památkovému ústavu, potýkáme se s nedostatkem místa, a to už několik desetiletí. Myslím si, že každá galerie asi pláče nad depozitáři, my taky, i když se zatím žádná katastrofa ve stísněném prostoru nestala.

Důležité je, aby sbírky byly uchovány v optimální teplotě a vlhkosti +18°, mezi 50–60 % relativní vlhkosti, to hlídáme velice pečlivě. Máme různorodý materiál ve sbírkách, bavíme se o obrazech – plátno nebo dřevo na rámech, o plastikách: dřevo, kámen, bronz. Dřevo je samozřejmě nejcitlivější. A bavíme se také o grafikách, většinou na papírových podkladech, takže i tady je nasnadě, že musí být všechno v pečlivém pořádku.

Monitoring těchto hodnot obstarává přístroj, který v létě odvlhčuje vzduch, a v zimě zase zvlhčí, bezdrátová čidla se sumírují u jednoho počítače, po internetu nám to hlídá i Wortnerův dům – takže víme vše.

Obrazy se skutečně drží v rámech, je to všechno adjustované, žádné srolované ruličky pláten. Vše má své místo a prostor k uskladnění. Nemělo by se stát, že by něco nebylo možné dohledat.

Co máte ze sbírek nejradši, pro co máte slabost, u čeho se nejradši zastavíte? Během studií jsem měl své preference, jednou to byla gotika, pak zas moderní umění. Možná, že díky tomu, jak jsem teď obklopen vlastně vším, už si nevybírám a na každou věc se dívám jako na solitér a kochám se.

Ovlivňuje vás v běžném životě všudypřítomná komerce a kýč, mrzí vás, že není všechno kolem nás tak cenné a stoletími prověřené a že si nevážíme skutečných hodnot?

To mě sice mrzí, ale já zas mám takovou povahu, že nehodnotím a strašně nerad někomu říkám, že by měl něco dělat či vnímat jinak. Takže si tyhle pocity nechávám pro sebe. Čím větší mám rozhled, tím větší se dostavuje pokora a nesoudím nic mimo sebe.

V přelomovém času v AJG jste to byl vy, který musel vzít na sebe odpovědnost a vést galerii v době nejistot...

Jak už jsem řekl, mám povahu spíše lidumilnou a nerad někomu prikazuji, co a jak má dělat. Byl jsem pověřen, počítal jsem, že to bude na půl roku, vyklubal se z toho rok a čtvrt. Nebylo to jednoduché, hodně lidí asi tuší, že papírování a administrativa je velkou zátěží těchto institucí, zároveň jsem se snažil galerii nějak řídit a navíc plnil nadále svou funkci správce depozitáře. Byla to zajímavá zkušenost, její skryté zlaté dno jsem neobjevil, šlo to spíš proti mé povaze...

Na straně druhé, začínali jsme ne od nuly, ale od takového rozpačitého bodu, kdy jsme nevěděli kudy kam. Nejdřív jsme šlapali vodu, pak začali

plavat a šlo to. Ten rok 11 byl hodně rozpačitý, i když jsme nemuseli rušit jedinou věc z plánu, něco jsme i přidali, navázali jsme zprerhané kontakty – a rok 12 už byl o takové větší jistotě. Myslím, že svědomí mě netlačí.

S úlevou jste se vrátil do depozitáře?

S úlevou – nevím, nějak jsem to zpětně neřešil. Vím, že kdybych měl pokračovat v ředitelování, musel bych se hodně změnit, a to mi nevyhovuje. Jsem řemeslník a rád dělám věci, které si zodpovídám sám. Konkurzu na ředitele AJG jsem se zúčastnil, ale myslím si, že bylo vybráno dobře. Z deseti lidí, co tam byli, mi výběr přišel opravdu nejlepší a nemám důvod si myslet, že je něco v nepořádku. Profesní postup pana Seiferta mi přijde pro tuto funkci optimální.

Zatím máme teprve krátký čas na hodnocení toho, kam bude AJG s novým vedením směřovat, co bude nabízet. Ale jak se začíná více otvírat veřejnosti na mě působí velmi dobře. Lidé si toho všimli a návštěvnost nově pořádaných akcí okamžitě stoupla.

Snahou určitě bude galerii víc a víc otevírat veřejnosti. Nechci, aby to znělo nadneseně, ale je to trend doby a galerie se tomu musí přizpůsobit v co největším měřítku. Pan Seifert má spoustu vizí, a přestože, jak se říká, měl do začátku sto dnů hájení, už se mu podařilo nějaké změny dovést do konce.

Vy, jako ten, kdo má na starost fyzické zdraví sbírek, nemáte obavu, že větší pohyb návštěvníků těm uměleckým předmětům způsobí nějakou újmu? Samozřejmě se sváří dva pohledy. Jsme veřejná instituce a poskytujeme službu lidem, a tedy chceme mít co největší návštěvnost. Druhý pohled v zájmu sbírek je, že bychom si přáli hlídat teplotu a vlhkost a zatemnit okna, aby byly sbírky v bezpečí a nikoho nepouštěli. Jenže jsme galerie a takový přístup by nedopadl dobře. Věci jsou pojištěné a ochraňujeme je velice pečlivě, i před návštěvníky, je logické, že gotickou plastiku už nikde znovu nenakoupíte...

Předpokládáme, že na programy galerie chodí lidé za určitým cílem, a nikoli za účelem sbírkám škodit a že každý pochopí, že dovnitř se nechodí se zmrzlinou. Například.

A co ještě pro návštěvníky chystáte?

Tady na stole mi leží studie na vylepšení prostor Wortnerova domu. Pro letošní rok je plánovaná úprava kinosálu, neboli naší multifunkční místnosti. Sálék slouží už léta a je to na něm vidět, je potřeba jej zmodernizovat a přizpůsobit naší edukační činnosti. V sále probíhají vernisáže, odehrávají se koncerty, přednášky, anebo se v něm usadí děti a tvoří na nějakém workshopu něco opravdového – uměleckého.

Na Hluboké a Bechyni jsme v nájmu, Wortnerův dům v Budějovicích nám patří, jeho rekonstrukce proběhla už je před nějakým časem, takže je potřeba zase trochu investovat. Jedná se o možnosti přístavby v ose chodby v přízemí do zahrady, v zahradě kryté pódium – zatím je to vize, ale doufáme, že dojde naplnění v blízkém čase. V parteru by vznikla kavárnička, což je myslím zase dobrý krok směrem k veřejnosti.

Existuje nějaká země, nebo kraje, které jsou nám ve vedení galerií vzorem? Je dobře, že k nám z Evropy přišly galerijní noci a jiné aktivity a je dobře, že mnohé naše instituce nezůstaly netečné...

Nechci to říct osklivě, ale skoro všude jinde to dělají lépe, jen ne u nás. Je to o penězích. Neříkám, že kultura je úplnou Popelkou, ale na chvostu státního rozpočtu se nachází... Jenom nadšením vše vybudovat nelze. Určitě k oživení dochází, musí dojít. Učíme se propagaci, marketingu, jsme někde na půl cesty, ke zlepšení snad ještě dojde.

Co chystáte do budoucna? Vy asi musíte být připraven dopředu a leštit rámy obrazů na budoucí výstavy?

Určitě, už víme, co bude v roce 2013, a věřím, že to budou příjemné umělecké zážitky. Završila se výstava Františka Muziky, ta se myslím, také velice povedla, před týdnem jsme zde v Budějovicích otevřeli Odlesk perly, je to taková lehce výjimečná věc, určitě rozsahem a kvalitou děl.

Jak je to s prezentací děl ze sbírek AJG na webu? ptá se Honza Pirgl, náš fotograf. V zahraničí toho někdy galerie ukazují tolik, že máte pocit, že už ani do galerie nemusíte dojet, nicméně na druhou stranu je to i velké lákadlo.

Postupně dochází k digitalizaci sbírek, takže některá díla na webu zpřístupněna budou. Podařilo se nám dotáhnout k realizaci e-shopu, prodáváme na webu například katalogy. Všechno na web dát nelze, protože máme položek hodně, ale snaha je nějakým namátkovým

výběrem je prezentovat, také třeba v upoutávkách na konkrétní akce. Velice dobře funguje i animační činnost, v té jsme dobří na víc než 100% a výsledky jsou viditelné. Programy pro školy i školicky jsou naplněné a fungují i v těch podmínkách, které nejsou zcela optimální, což by se třeba právě tou rekonstrukcí, přivedením vody a jiných praktických záležitostí do sálu ve Wortnerově domě, vyřešilo k naprosté spokojenosti. Navíc se nám podařilo s Pedagogickou fakultou JU nabídnout rodičům *Pracovní listy*, což znamená, že na konkrétní výstavu dostanou děti konkrétní program přímo pasovaný na naše akce v AJG a pak je možnost ten tištěný výstup použít pro rodiny s dětmi, aby s tím materiálem při procházení výstavou sami pracovali. Určitě není špatné zasít semínko zájmu o nějaký obor už v dětském věku.

Kdy jste se prvně ocitl v AJG? V 1. třídě na výletě? To určitě taky, ale býval jsem tu velmi často i později, pamatuji si spoustu pěkných výstav. Theodora Pištěka, pana Trnku, to byly úžasné velké výstavy, už jsem se tehdy začal ochomejnat kolem řemesla a dodneška si pamatuju jeho ze špalku vyřezané ovečky, jak jsem je obdivoval – jak jednoduché linie, jak snadné napohled – jen je tak umět udělat.

Pan Pištěk bude mít výstavu v Praze, takže jsme právě zapůjčovali asi pět šest prací – oprášil jsem je před cestou. Ne, nepotřebovaly žádné opravy, to jsou díla na naše poměry opravdu zbrusu nová.

Nový pan ředitel AJG si z Mgr. Berkovského udělal svého zástupce a zdá se, že spolupráci s novým ředitelem vnímá správce depozitáře jako těsnější a kolektivní, a celý tým Alšovsky začíná fungovat podle stejných not. Je samozřejmě lepší, když lidé spolu vycházejí a neřeší se žabomyši války, ale konkrétní práce. Tak tedy... prozatím happy end jako v americkém filmu a Petr Berkovský může v klidu opečovávat jednotlivé položky stovek krásných uměleckých děl naší jihočeské galerie.

mažoretky
Hlubocké Princezny

Hluboké nové lidové mažoretky, které by chtěly putovat mezi hlubocké mažoretky. Máte doma dceru, která ráda tančí, předvede rodičům co nového se naučila a má radost z pohybu? Přihlaste ji do kroužku mažoretek. Naš tým každým rokem dostává spoustu ocenění, v roce 2011 jsme získaly titul Taneční skupina roku 2011, uděly jsme spoustu medailí po celé ČR. Pro děti pořádáme besedy, tábory a jiné kulturní akce. Dívčata se naučí kolektivní práci, zodpovědnost, tanec a schůzi si i zábavu.

Kontakt:
Bc. Tereza Kadlcová
738 942 861
www.hlubockeprincezny.cz
hlubockeprincezny@centrum.cz

Anális

Hlubocké mažoretky

Mažoretky

Mažoretky I

Princezny

Klášter Naší Paní nad Vltavou

■ kostel pro sestry trapistky byl v létě vysvěcen

Stavbaři jsou drsní chlapi a stavařina není pro pápěrky. Ale o tom, že ctihodné sestry trapistky se dobře orientují v roli investorů a stavebních polířů se zase tolik neví.

V dobrém se o tom přesvědčila firma *Staviteľství Karel Vácha a syn*.

Velká stavba novodobého kláštera byla pro hlubockou firmu bezpochyby zajímavá zkušenost a kontakt s řádem jim přinesl pohled na trochu jiný svět.

S panem Karlem Váchou a jeho dcerou Eliškou Adamovou jsme si povídali o tom, jak dokončili stavbu kláštera a zúčastnili se velké církevní slavnosti svěcení kostela.

Předpokládám, že k zakázce na postavení kláštera a kostela jste získali jiný vztah, než k obvyklejším stavbám?

Pravda je, že uživit lidi ve firmě potřebujeme, a zakázky vítáme, protože stavebnictví a například bytová výstavba prožívá spíše útlum. Posledních sedm, osm let pracujeme hlavně na prodejních objektech investorů ze západní Evropy – Tesco a Penny. V současné době stavíme Penny Market v Domažlicích. Dokončili jsme velkoprodejny Tesco ve Skutči a v Praze. Kromě toho jsme v nedávné době opravili právě církevní objekty. V uplynulém období jsme pro obce opravili asi pět církevních objektů, kapličku v Zámostí, v Municích, ve Vitíně a sv. Isidora v Hroznějovicích, opravovali jsme také faru na Dobré vodě u Nových Hradů. Církevní objekty v nás vzbuzují určitý respekt, vyplývající z jejich poslání a úctou před generacemi stavařů, které je před staletími vybudovali. A protože kláštery, či kostely se nestaví každým rokem, ale pouze několik za staletí, považujeme oslovení naší firmy za velkou čest a ocenění kvality naší firmy, protože před podepsáním smlouvy sestry prověřily naše stavby za uplynulých roků velmi podrobně.

Spolupracovníci naší firmy v uplynulých letech získávali zkušenosti na objektech zámku Hluboká, ale i na opravě kostela v Hluboké, či při úpravě náměstí v našem městě. Zde jsme s obdivem k řemeslnické dovednosti našich předchůdců objevovali důmyslné odvětrávání, odvodnění a tepelné zajištění staveb budovaných v minulých staletích. Snížená funkčnost těchto konstrukcí byla způsobena výkopovými pracemi při ukládání inženýrských sítí. Jak na zámku, tak i v ploše náměstí jsme toto důmyslné odvětrávání a vrátili mu jeho poslání.

Vrat'ne se čtyři roky zpátky, kdy jste v klášteře zahájili výstavbu kláštera v Poličanech. Dnes už jsou v něm klášterní sestřičky nastěhovány a jejich život probíhá, jak má?

Stavba kláštera byla rozdělena dle přání investora na dvě části. Prvně se stavěly prostory určené k bohoslužbám a ubytování mnišek a pak se pokračovalo druhou částí, což jsou výrobní prostory a zázemí pro celý klášter. Dokončili jsme 1. etapu a po kolaudaci obytné části v září 2010, se sestry v průběhu dvou měsíců nastěhovaly, zabydlely se v části pro ubytování a sebevzdělávání, a dokončen byl i kostel. Přes zimu jsme pokračovali ve stavbě výroby, kde měla být původně čokoládovna, pak ale technologii změnili a nyní tam vyrábějí sušenky. Mají k dispozici výrobní, chladicí, expediční objekty a hlavně celé zázemí kláštera: kuchyň, sklady, prádelnu a podobně. Ve sklepech uskládávají jablka, brambory, mají dvě místnosti na vytáčení medu svých včelstev, truhlárnu a podobně. Od května 2011 je všechno v provozu, ale teprve nyní, kdy prošly složitým procesem k vysvěcení kostela, ho v červenci slavnostně vysvětili.

Vy jste se vysvěcení kostela osobně zúčastnili, dokonce jste při slavnostním aktu ukládali sv. ostatky do oltářního stolu. S jakým pocitem jste se této slávy zúčastnili? S odstupem času, to je po 15 měsících, kdy byl klášter dokončen a do té doby převažoval pragmatický přístup při řízení a organizaci práce, jako ke každé jiné stavbě, jsme najednou stáli ve svatostánku, který v nás vzbuzoval zvláštní sváteční pocit, který přecházel až ...

Před zahájením slavnostního vysvěcení se v člověku vrací celý film od zahájení výstavby až do úplného dokončení, včetně všech detailů úspěšných, či neúspěšných řešení. Naši chloubou je kostel, jehož krása a jednoduchost byla oceněna všemi návštěvníky, včetně církevních představitelů. Na základních rysech řešení má hlavní podíl italský architekt. Ale protože architekti jsou víceméně umělci, konstrukční řešení, tak jako u ostatních objektů, vypracoval náš projektant ing. Navara. Využil našich zkušeností s lepenými konstrukcemi dřevostaveb a ve spolupráci s firmou Taros jsme zhotovili dřevěnou konstrukci, která staticky vyhovuje atypické výšce stěn a nahradila monolitické zpevnění

vysokých zdí. Celkový pohled dovnitř kostela vypadá přirozeně a odlehčeně.

A veškeré detaily s vámi projednávali opravdu sestry?

Ríkali jsme jim průzkumná jednotka – byla to skupinka složená z řádových sester, každá měla pečlivě nastudován »svůj obor«, položily desítky otázek, vše si pečlivě zapsaly, na nic neodpověděly a konzultovali stavební záležitosti s italským investorem mailem. Posílali jsme jim třeba 10 různých návrhů řešení a oni si jeden vybrali. Byla to dost složitá, někdy psychicky náročná jednání, protože my měli před sebou tvrdý termín – na druhé straně sestry byly takové bohorovné, nic neuspěchat, stavíme to na tisíc let dopředu. Nám hrozilo penále, objednaný a neodebraný materiál, ale podepsat třeba změnu termínu nechtěli. Naše slabá místa při každé příležitosti využily i obchodně, takže se jim podařilo, aby v pevné ceně, která byla nepřekročitelná, jsme provedli některé objekty, či práce, které nebyly smluvně a finančně pokryty.

Jejich praktičnost, snaha o ušetření prostředků, hledání nejlepších a nejkvalitnějších možností, jejich orientace v problémech, byly udivující. Říkaly, že je to jejich poslání, Bůh je pověřil, aby dohlédly na postavení kláštera kvalitně a včas, a braly to skutečně jako nejdůležitější úkol toho období.

Jinak jsou velmi srdečné, podotýká Eliška Adamová, pokaždé nás velmi vítají, chovají se velmi mile a vřele.

Prekvapuje mě, že jsou tak prakticky zaměřené... člověk by u nich spíš čekal odklon od praktického života.

Určitě se k tomu duchovnímu dokážou zase vracet. Bylo to vidět i na prožívání slavnosti svěcení kostela.

Ale během té stavby, kdy měly každá konkrétní úkol a chtěly ho odvést v největší kvalitě, podaly velké výkony. Kontrolní dny byly na celý den, my mluvili česky, ony to překládaly do italštiny. Jakmile jsme jim dali několik alternativ, hledali klady, zápory u všech řešení. Sestra Simona měla na starost finance, Michaela tlumočila. Další hlídala kvalitu dlažeb, druhá topení. Kotelnu dnes například také obsluhují sestry, a to je obrovská strojovna, věnují se veškerým pracím v hospodářství. V něčem spoléhají i na poutníky, kteří do kláštera přicházejí, a chodí jich kupodivu mnoho, třeba celé rodiny. Na týden, dva, pracují a pomáhají jim na políčkách a společně se s nimi modlí, všechno absolvují se sestrami.

Asi to sestry naplňuje, ty tři roky během stavby usilovně pracovaly a byly ve stresu, každý neúspěch si braly osobně.

Jaká byla slavnost svěcení kostela?

Ke slavnosti zvala hosty pozvánkou ctihodná Matka Rosaria Spreafico, abatyše mateřského kláštera Nostra Signora di San Giuseppe in Vitorchiano a ctihodná Matka Lucia Tartara a mnišky z kláštera Naší Paní nad Vltavou v Poličanech. Slavnost se konala v sobotu 28. července 2012, kdy byl nově dostavěný kostel zasvěcen Blahoslavené Panně Marii, Matce jednoty křesťanů. Hlavním světitelem měla být Jeho Eminence kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský. Bohužel byl zdravotně indisponován, takže vysvěcení se ujal a mši celebroidal kardinál Miloslav Vlk. Na slavnosti bylo odhadem tak 1000 lidí, dění z kostela přenášeli na

velkou obrazovku venku, uvnitř kostela byla nejméně stovka kněží a biskupů, nejméně 250 mnišek, samozřejmě i z Itálie a zahraničí, a také bratři z Nového dvora, mužského trapistického kláštera v Čechách. A pak civilisté, starostové z okolních obcí, spousta věřících... Celý obřad živě přenášela televizní stanice NOE.

Sestry krásně zpívaly, děkovaly všem nejen ve své církevní obci, ale i stavebníkům, architektovi, bankám i dalším, všem těm, kteří poskytli duchovní i materiální podporu.

Během svěcení kostela připadl Váchovi ještě čestný úkol: zabudovat do oltářního stolu z krásné žulové desky svaté ostatky, které klášter k této příležitosti dostal. Oltář a celý kostel byl vysvěcen, ustrojili a ozdobili oltářní stůl k první slavnosti mši.

Kostel zdobí krásná vyřezaná socha Paní s dětátkem, její socha je i v Rajské zahradě. Klášter s věží, všude klid a ticho, okolní krajina je celkem opuštěná a ničím neruší. Stavba napovídá Itálii i teplými okrovými barevnými odstíny, jak cihelné obklady, tak kámen, dovezený z oblasti Assisi. Skriptorium je místo, kde sestry studují, velká knihovna, odhlučněné prostory chodeb i klenby kostela, šatna, kde mají sestry roucha, do nichž se převlékají, když jdou k modlitbám, zatímco na práci používají modré pracovní oblečení. Nikde v klášteře nejsou obrazy, ozdoby, jen přírodní materiály, kámen, dřevo, z oken skrz zvláštní duhové sklo do kostela vniká světlo jakoby paprsky slunce.

Ustane váš kontakt s klášteřem, když je už postaven a začne žít svým životem? Všechny stavby, které jsme za těch 22 let postavili, říká Karel Vácha, čas od času navštívím. Když jedu okolo, stavím se třeba v restauracích, které jsem stavěl, to považuji za obchodní povinnost. Oni dali vydělat mně, já dám – byť symbolicky – zase jim. Zajímá mě, co ty stavby dělají po pěti letech, deseti letech, na postavené plovárně se dívám, kde upadla obkladačka, prostě je to profesní deformace...

Já shodou okolností hraju v divadelním představení matku představenou, přiznává Eliška. A s tou rolí jsem dost zápasila, protože jsem si říkala: Přece nemůžu napodobovat Matku přestavenou, se kterou jsme se každou středu potkávaly na kontrolních dnech. Nicméně přece jen si myslím, že mě ta setkání nějak poznamenala, že jsem vnímala, jak se sestry chovají, jak mluví, jejich gesta, pohyby, takže už mi pár lidí řeklo, že mi v té roli opravdu věří. Neměla jsem ale odvahu se sestrám svěřit, že je »hraju« na divadle.

Opravovat kapličky – to je hezké, ale přece jen pocít, že jste postavili klášter je asi ještě silnější dobrý pocit?

Je to dobrý pocit, říká Karel Vácha, ale hlavně účast na tvorbě něčeho neobyčejného, to člověka obohatilo. A jiné zkušenosti jsme získali i po stránce technické. Spousta věcí se řešila za pochodu, nalézala se řešení, škoda, že těch 1000 let »záruky« nebude možné zkontrolovat.

Trapistický Klášter Naší Paní nad Vltavou Rep. Ceca – 2007

Komunita sester trapistek byla v Čechách založena v roce 2007 mateřským domem, který se nachází ve Vitorchianu v provincii Viterbo v Itálii. V řádu žijí podle Řehole svatého Benedikta. Jejich každodenní život tvoří liturgická a osobní modlitba, rozjímání a manuální práce.

Místo, kde je postaven Klášter Naší Paní nad Vltavou, se nachází v Poličanech, asi 60 km jižně od Prahy, poblíž Neveklova, na krásném a tichém místě, obklopeném poli a lesy, velmi vhodném pro mnišský trapistický život.

V klášteře splňují charakteristický životní řád »Ora et labora« „Modli se a pracuj“, tzn. ve střídání se liturgické chůrové modlitby a jednoduché manuální práce. Sestry skládají slib stability v jedné mnišské komunitě, slib poslušnosti a obrácení mravů, do něhož je zahrnut i slib čistoty a chudoby.

Styl klášterního života není poustevnický, ale cenobitský: žijí společně, i když v odloučenosti od světa, v tichu a samotě, které jsou nezbytné pro život neustálé modlitby. Proto se i kláštery tohoto řádu stavějí převážně daleko od měst, uprostřed přírody. Srdcem života je chvála Boží, jejímž středem je každodenní slavení Eucharistie. Sedmkrát za den se komunita schází v kostele ke zpívané liturgii hodin a kromě toho se s Kristem a jeho Slovem setkává také v duchovní rozjímavé četbě a v osobní modlitbě. Sestry trapistky pracují: vydělávají si na živobytí prací na poli, v ovocných sadech a pěstováním zeleniny. Chovají včely a prodávají med vysoké kvality. Malují a prodávají ikony. Používají přitom právě zlato

a následují starodávné umělecké techniky byzantské tradice. Vyrábí obrazy a přání. Kromě toho se pustily i do cukrářské výroby sušenek. Nedílnou součástí každého trapistického kláštera je i dům pro hosty, který je otevřený pro všechny, kteří touží prožít několik dní v tichu a klidu a načerpat tak novou sílu pro každodenní život. Doprostřed polí a lesů nedaleko Slapské přehrady, do kraje, který odpovídá povolání a stylu života kontemplativního řádu, spolu s hlavním světitelem kardinálem Vlkem přijeli také královéhradecký biskup Jan Vokál, plzeňský biskup František Radkovský a trnavský pomocný biskup Ján Orosch. Kardinál Duka se kvůli své rekonvalescenci po lékařském zákroku musel omluvit. Přítomen však byl generální opat cisterciáckého řádu přísnější observance Dom Eamon Fitzgerald, opat z kláštera Sept Fons Dom Patrick, opat z Nového Dvora Dom Samuel a mnozí další opati a abatyše z trapistických komunit. Klášter i kostel byly postaveny v architektonickém stylu, který moderním způsobem interpretoval románský sloh cisterciáků. Architekt Marek Annoni tento styl charakterizuje jako architekturu, která se „snaží znovu vytvořit jednoduchost forem a atmosféru románského slohu, aniž by ho doslova kopírovala“. „K tomu dochází skrze studium světla a jednoduchou přirozenost materiálů, kterými jsou kámen a dřevo,“ vysvětluje Annoni. Hlavní budovou je kostel ve tvaru kříže. Kolem křížové chodby jsou rozmístěny jednotlivé části kláštery – skriptorium, kde komunita čte a studuje, kapitulní síň, kde se setkává s představenou kláštera, a refektář, tedy jídelna. V prvním patře jsou pak cely dormitáře a v další části se nacházejí dílny. Nedílnou součástí kláštera je dům k přijímání hostů – žen i mužů, věřících i nevěřících, všech, kteří chtějí strávit několik dní v tichu, aby načerpali nové síly pro svůj každodenní život.

Základní kámen kláštera v Poličanech byl položen v srpnu 2008. Kardinál Miloslav Vlk, tehdejší pražský arcibiskup, který požehnal vznikající stavbu, tehdy řekl, že mu velmi záleží na tom, aby u nás vznikaly „duchovní pevnosti“ naplněné modlitbou. Kromě mužského kláštera v Novém Dvoře u Toužimi tak vznikl také ženský trapistický klášter. Kardinál Vlk tehdy zmínil, že paradoxně vzhledem k úpadku religiozity u nás dochází k velkému rozkvětu právě v kontemplativních řádech, tedy řádech velmi přísných. Mladé lidi, podle tehdejšího arcibiskupa, přitahuje radikalita řeholního života a možnost totálně se oddat Bohu.

Komunitu, která v Poličanech nyní působí, pozval kardinál Miloslav Vlk do Čech z mateřského kláštera trapistek v italském Vitorchianu v provincii Viterbo (asi 80 km na sever od Říma). Cisterciácký řád se u nás ujal již ve 12. století, první mnichy k nám poslal sv. Bernard z Clairvaux. První kláštery cisterciáckých mnišek vznikaly v 1. polovině 13. století. Členové Řádu reformovaných cisterciáků Panny Marie z Trappy (dnes se nazývá Řád cisterciáků přísnější observance) jsou známí běžně pod názvem trapisté a trapistky. V Česku nikdy klášter neměli, až v roce 2000 založili mniši z francouzského opatství Sept-Fons mužský trapistický klášter v Novém Dvoře v plzeňské diecézi. Pro trapistky je typická přísná klauzura, to znamená, že během dne většinou mlčí, žijí až do smrti v areálu kláštera, z něhož nevycházejí. Nemají žádnou „dovolenou“. Do prostor, kde jedí, spí a pracují, nikdo cizí nesmí.

V rozhovoru nás sestra Marie Michaela zve k návštěvě

Trapistky v Čechách nikdy nepůsobily. Jak došlo ke zrodu vaší komunity právě v České republice? Přítomnost nás Čechek a také touha české církve mít v této zemi kromě mužského kláštera v Novém Dvoře i ženský trapistický klášter byly pro komunitu ve Vitorchianu znamením Boží vůle. Vitorchiano mohlo založit nový klášter v jakékoli jiné části světa, ale vybralo si Českou republiku. Odjely jsme tedy v roce 2007 do Česka. Dnes je nás tu devatenáct, kromě dvanácti Čechek i šest Italek a jedna Maďarka. Objevily se další zájemkyně z Moravy a z Čech, a to je pro nás znamením, že Pán nás tu opravdu chce. Průměrný věk naší komunity je asi 39 let. V Česku je hlavní řečí čeština...

Jak se vybíralo vhodné místo pro klášter? Trapistický klášter by se měl stavět na osamělém místě mimo město, aby odpovídal našemu stylu života. Musí mít dostatečně velký pozemek, který zajistí samotu a ticho, a na kterém mohou mniši obdělávat zeleninové zahrady, pole a ovocné sady. Totéž platí i pro mnišky. V Poličanech jsme toto vše našly. Je to tiché místo s nádherným výhledem: na severu se rozprostírají lesy, na jihu údolí s pahorky v pozadí. Už jsme začaly sázet ovocné stromy a pěstovat zeleninu. A protože se jedná o zemědělskou půdu a pozemek se

nachází daleko od měst, nebyl ani příliš drahý. Kdybychom takové místo hledaly my samy, nikdy bychom ho nenašly! Ale jsme si jisté, že nám ho našel sám Pán prostřednictvím jednoho přítele... Na začátku celého tohoto „krásného dobrodružství“, jak by to nazvali první cisterciáckí mniši, byla spousta lidí – nejen z Itálie, ale hlavně z České republiky, kteří nám pomohli.

Jak probíhá váš všední den? Žijeme podle Řehole svatého Benedikta a podle jeho hesla Modli se a pracuj, proto je základem střídání liturgické chórové modlitby a jednoduché manuální práce. Žijeme společně, i když v odloučenosti od světa, v tichu a samotě, které jsou nezbytné pro život neustálé modlitby. Základem života je Boží oslava, jejímž středem je každodenní slavení eucharistie. Komunita se schází v kostele sedmkrát za den ke zpívané liturgii hodin a kromě toho se s Kristem a jeho slovem setkává také v duchovní rozjímavé četbě a v osobní modlitbě.

Podle čeho zpíváte? Božské oficium zpíváme podle tónů, které se používají v trapistických klášterech na celém světě, ale byly upraveny liturgem P. Karlem Cikrlem, aby mohly být přizpůsobeny českému jazyku.

Čím si vyděláváte na živobytí? Pokud se týká naší práce, na živobytí si vyděláváme především tím, že pečeme a prodáváme sušenky. Kdo má zájem, může nám napsat, abychom mu je poslaly na ochutnávku... Pak taky pracujeme na poli, v ovocných sadech a pěstujeme zeleninu. Chováme včely a prodáváme med vysoké kvality. Navíc malujeme a prodáváme ikony. Používáme přitom pravé zlato a následujeme starodávné umělecké techniky byzantské tradice. Taky vyrábíme a prodáváme obrázky a přání.

Ludmila Kotrmanová (rozhovor a informace převzaty z redakce televize NOE)

Foto: Jan Pirgl

PODZIMNÍ AKČNÍ NABÍDKA

Relaxační a Regenerační Centrum Hluboká
pro Vás v měsíci říjnu připravilo zajímavé nabídky
na své služby:

KRYOKOMORA - celotělová chladivá terapie
Přenosná permanentka na 10 vstupů se slevou 50% - 1.900 Kč
+ v říjnu navíc k permanentce 1 vstup zdarma

MASÁŽE - AKCE 4+1 ZDARMA

Při zakoupení permanentky na čtyři masáže, či jiné relaxační procedury
z naší nabídky od nás dostanete pátou ZDARMA jako dárkový poukaz

AQUAZUMBA, SPINNING, POWER JÓGA, BODY & MIND, BOSU
Přenosná permanentka na 10 hodinových lekcí za 1.200 Kč = jen 120 Kč / hodina

Sokolská 1339, Hluboká nad Vltavou, 387 008 800, www.rrc-hluboka.com

!EKOBRİKETY!

- EKOBRİKETY - několik druhů
- PELETY - několik druhů
- TŘÍSKY, PODPALOVAČE

ZÁSOBTE SE NA ZIMU!

**Dle počtu odebraných palet
DOPRAVA ZDARMA!!!**

Ekopalivo Bohemia s.r.o.
Prodejna: Briketárna Větrná u Č.Krumlova
+420 380 733 733 ekopalivo@ekopalivo.cz, www.ekopalivo.cz
Prodejna: Č. Budějovice, na Dlouhém Louce
Otevřeno: Po - Pá 09:00 - 17:00 - 777 917 714

Hlubočtí baseballisté jsou vicemistry ligy a v baráži vyzvou Olomouc

Baseballový tým z Hluboké nad Vltavou má dlouhodobou zkušenost se zápasy Českomoravské ligy – od založení klubu v roce 1994 se Sokol Cardinals Hluboká účastní druhé nejvyšší soutěže v Česku od sezóny 2000. Jihočeská skvadra patří mezi favority, od ochutnání extraligového chlebičku v sezóně 2004 se hlubočtí Kardinálové pohybují na vrcholu ligových tabulek a téměř každoročně bojují o postup do vrcholné Extraligy.

Po hořké prohře v loňském finále ligy s Blanskem 2:4 se tým pod vedením trenéra Michala Kapra pokusil přivést titul mistra Českomoravské ligy, který Hluboké náležel naposledy v roce 2003.

Pro tým, který skončil základní část na druhém místě se šestnácti výhrami a šesti porážkami, vedla cesta za snem přes spletitý systém play-off. Na konci srpna si jihočeští Kardinálové poradili ve čtvrtfinále s Bleskem Jablonec, v zářijových bitvách přešli v semifinále přes Klasik Frýdek-Místek a tím si zajistili i jisté místo v Baráži o Extraligu.

V sobotu 29. září zavítal nabuzený tým na stadion rivala Tempo Titans, vítěze základní části, aby si ve finále Českomoravské ligy zajistil titul mistra a příznivějšího soupeře v baráži.

Vyrovnané utkání do sedmé směny přineslo řadu špičkových her, i sami hráči se následně shodli, že zažili nejkvalitnější zápas roku. Hlubocký nadhazovač David Šťastný držel Pražany po celé utkání, vedoucí bod na 2:1 zajistil tvrdou střelou přes střed obrany Tempa Josef Novák. Pražský favorit bohužel v dohrávce osmého dějství využil chyby jihočeské obrany a po dalekém odpalu otočil stav na 3:2. Hlubocké pálky nedokázaly nepříznivý stav zvrátit, a tak si Tempo Titans Praha zajistilo titul mistra Českomoravské ligy pro rok 2012, Sokol Hluboká vybojoval stejně jako vloni druhou příčku.

V boji o Extraligu se Sokolové střetnou se Skokany Olomouc, které přivítají na domácím hřišti již příští víkend. Utkání začínají v sobotu i v neděli ve 13:00.

Jakub Janda

Tenis už není jen letní sport

... to bývalo. Od roku 2004 se každoročně na podzim na tenisových dvorcích TJ TK MANE Hluboká n. Vlt. objeví velká bílá bublina. Zakryje dva kurty, které mohou tenisový nadšenci využívat i když venku mrzne až praští.

Předseda představenstva *Tenisová hala Hluboká*

a. s. – pan Michal Frömel nejlépe ví, že organizace kolem zabezpečení provozu není žádná legrace – zajistit odborný dohled při stavění haly, revize, rozpočty, uzavřít smlouvy o pronájmech atd. atd. Není toho zrovna málo. Jeho »pravou rukou« je Marek Martinů – správce, trenér a aktivní hráč v jedné osobě. V létě se stará o kurty venku v zimě o provoz a údržbu kurtů v hale. Díky akcionářům a jejich nadšení pro tenis mají závodní hráči tréninkové hodiny zdarma a ostatní členové klubu se slevou. V hale je v provozu i tenisová školička pro nejmenší, která je zabezpečena hlavně díky podpoře ČEZ. Tenisová hala Hluboká si za osm let získala mnohé příznivce a to nejen cenou za pronájem dvorce,

která patří mezi nejnížší v regionu. O tom svědčí i to, že většina hodin je pro letošní zimu již obsazená. Přestože je provoz každý den od 8 do 22 hod., pro zájemce ze strany veřejnosti zbývá však už jen pár volných hodin v dopoledních hodinách (info – Marek Martinů 603 483 854).

Další úspěch hlubockých tenistů

Jarním postupem do II. ligy úspěchy hlubockých tenistů neskončily. O víkendu 22.-23.9.t.r. se v Rakovníku konalo Mistrovství republiky seniorů. Pro tenisty to byla velká výzva. V týmu sice došlo k malým změnám, ale naši senioři v kategorii 40+ opět zvítězili. Ve finále zdolali soupeře – Středočeský kraj 4 : 1. Jihočechy reprezentovali Marek Martinů (kapitán družstva), Aleš Bůrka, Miloš Žemlička – všichni TJ TK MANE Hluboká n. Vlt. a Markéta Šeredová roz. Doubková – TK Pelhřimov.

Výsledky jednotlivých zápasů:

Bůrka – Jetel 6/7, 6/3, 10/7
Martinů – Mrázek 6/2, 6/0
Šeredová – Vildová 2/6, 0/6
Bůrka, Martinů – Jetel, Mrázek 4/6, 6/1, 10/7
Šeredová, Žemlička – Vildová, Kurský 2/6, 6/4, 11/9

Tým jihočeských tenistů tentokrát doprovázel a při každém zápase podporoval prezident JČTS pan Jiří Doubek.

Všem zúčastněným patří velká gratulace a poděkování za reprezentaci hlubockého tenisu, města i celého Jihočeského kraje.

Blahopřejeme a přejeme ještě mnoho takových úspěchů!

Vítězové Mistrovství republiky seniorů 2012, kategorie 40+

Markéta Šeredová (TK Pelhřimov), Miloš Žemlička, Aleš Bůrka, Marek Martinů-kapitán (všichni TJ TK MANE Hluboká n. Vlt.)

Sportovní dění v golfovém klubu

Pátého září se na hřišti v Českém Krumlově odehrál semifinálový a finálový boj o Mistra kraje pro rok 2012. Náš tým vyrazil ve složení Jakub Heindl, Jiří Filip, Jan Lískovec, Michal Stecher, Vladan Daněk, Kryštof Daněk a Štěpán Daněk.

Ze základní skupiny jsme postupovali z nadějně třetí příčky, ale bohužel po dramatickém průběhu v semifinálovém utkání se náš tým musel sklonit před dobře hrajícími borci z GC Mnich. GC Hluboká prohrál v poměru 2/3. GC Mnich postoupil do finále, kde se střetl s domácími GC Český Krumlov, který si hravě poradil s GC Klasik ve výsledku 3/1.

O první místo se tedy utkaly GC Mnich a GC Český Krumlov, třetí místo zbývalo na jednoho z dvojice GC Hluboká a GK Klasik. Obě finálová kola skončila smírně 2,5/2,5 a rozhodnout o konečném pořadí musela až rozehrávka, která se odehrávala už v mírném šeru po osmé večerní hodině. Pevnější nervy prokázali golfisté z GC Mnich, kteří zvítězili na druhé jamce play off. Ten samý scénář se odehrával i při rozehrávce o třetí místo a šťastnější byli naši borci z GC Hluboká.

Konečné pořadí:

1. GC Mnich
2. GC Český Krumlov
3. GC Hluboká
4. GC Klasik

Nezbývá než poděkovat všem hráčům za vzornou reprezentaci klubu a doufáme, že rok 2013 bude stejně plodný na úspěchy jako rok 2012. Zvlášť zajímavé bude sledovat, jak si naši svěřenci povedou v první lize mezi velkou konkurencí, kam se po několikaleté snaze probíjeli.

Za team GKHNV Filip Jiří

Hlubocké momentky na stránkách Zpravodaje připravil: podzim a fotograf Jan Pirgl

Recenzička k výstavě

Pavel Šimon

*1.10.1956 Hluboká nad Vltavou

„Fotografuji jsem lidé, kopei hazardní stádníky, asi pět, dvacet let. Přiblížil jsem jim uměleckou fotografii, post moderního. V roce 2009 jsem dostal dignitní kompost a vše začalo znovu.“

Nejsem šťastný vybraný, ale nejedná se o fotografie, přestože do galerie a muzea jsem dostal peníze. Proč? Nejde totiž jen o fotografii, ale o život. I když fotografie je jen součástí. To mi přišlo více než výtvarná technická stránka.

Co mě vlní je pokus o svou první osobní výstavu. Jedinou chci je zpodobit vše v této fotografické době a trochu zůstat s ní přirovnat. Pokud se mi to podaří, budu velmi šťastný.“

Až do konce října je možné shlédnout výstavu »Krajina melancholie« hlubockého fotografa Pavla Šimona v bechyňském Městském muzeu. Ve dvou místnostech zcela zbavených všech dalších objektů je do kliprámmů instalována třicetka černobílých fotografií čtvercového formátu. Spíš než o velké příběhy jde v obrázcích o náladu (což napovídá i název výstavy) a o autorovo zkoumání drobných okamžiků. Celá spartánská instalace bez možnosti se někde ukotvit svádí k útěku do druhé části výstavního prostoru mezi bechyňské archeologické artefakty. Nechte se zachránit jednou ze dvou židlí, posaďte ji – a na ni sebe – do prázdného prostoru a můžete si potichu pozorovat. Obrázky jsou lyrické a obsah k vám musí přijít. Asi ne ze všech přijde – a některé vás, stejně jako mne, budou spíš rozčítovat. Ale protože si takhle sedíte, dá se to snadno vydržet. Časově to vyjde přibližně nastejno jako courání podél zdí, ale uvidíte víc. Autora ani nenapadne, aby vám podstrčil nějaké berličky, takže je to úplně na vás. Nenecháte-li se ovšem zabrzdit a vykroužíte kolem obrázků pouze neforemnou osmičku, obávám se, že z výstavy si odnesete pouhé »hmm«. Pojedete-li během dne Bechyni,

udělejte si chvilku a zazvoňte na zvonek malého muzea ve spodní části náměstí. Je to jedna z příležitostí trénovat trpělivé dívání.

Jan Pirgl

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

ODLESK PERLY / UMĚNÍ BAROKA ZE SBÍRKY PATRIKA ŠIMONA

Termín výstavy: 19. září–18. listopadu 2012

AJG, Wortnerův dům, U Černé věže 22, České Budějovice

Otevírací doba: otevřeno denně 09.00–18.00 hodin

Kurátor výstavy: Mgr. Hynek Rulišek

Katalog k výstavě: 112 stran, 56 barevných reprodukcí

Programy pro školy a zájmové skupiny: Mgr. Jiřina Zimová, tel.: 723 176 146, e-mail: zimova@ajg.cz www.ajg.cz

Slovo o sběrateli

Odlesk perly zrcadlí euforii sběratele Patrika Šimona v jeho kultivovaných snahách zpřístupňovat poklady umění mnoha staletí co nejširší veřejnosti. Ač je sbírka, která čítá neuvěřitelných šestnáct tisíc uměleckých děl, jednou z nejzajímavějších soukromých sbírek v Evropě, je snahou Patrika Šimona, aby zanechávala svým postupným zpřístupňováním formou zápůčků, výstav a knižních publikací, nesmazatelné stopy kulturní strategie nadšeného a vzdělaného jednotlivce. Právě v naší době nivelizace hodnot se poselství snah sběratele stává v předmětu ušlechtilých zájmů a zálib jednou z mála pevných a vyhraněných vlastností v pomíjivosti doby.

Výstavní projekt Co divák uvidí na ploše výstavy čítající okolo padesáti exponátů? Především příběh. Ten je pro sběratelskou dramaturgii Patrika Šimona typický. Expozici otevírá Albrecht Dürer špičkovou mědirytinou Adam a Eva. Tento renesanční malíř byl natolik důležitý pro císařský dvůr Rudolfa II., že se s ním a zejména s jeho inspirující tvorbou identifikovali četní umělci na dvoře uměnímilovného císaře. V tomto kontextu pak vyniknou práce Aegidia Sadeleria II. a Daniela Fröschla. Projekt představí i slavný portrét císaře Rudolfa II., ale také jeho bratra Matyáše a několik pozoruhodných ukázek manýristické kresby a grafiky od Hendricka Goltzia, Bartholomea Sprangera, Roelanta Saveryho aj. Vynikající je sochařské zastoupení v čele se dvěma protějškovými mramory Pietra Berniniho Herkules a Omfalé. Následují řezbářská díla Mistra Pinzela a Františka Preisze. Vrcholnou ukázkou je monumentální olej David s hlavou Goliáše od Johanna Carla Lotha. Velkým chef-d'oeuvre bude kresba pravděpodobně z okruhu Rembrandta. Nebudou chybět ani práce Václava Hollara. Stručně lze říci, že výstava ukazuje středoevropské umění ve vzájemném dialogu se školami italskými, francouzskými a holandskými.

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

Hluboká

VÝSTAVY

Gotické umění / Malířství a sochařství – stálá expozice. České sochařství 20. století – stálá expozice. Flámské a holandské malířství 16.–18. století – stálá expozice

Wortnerův dům AJG, České Budějovice

VÝSTAVY

Odlesk perly / Umění baroka ze sbírky Patrika Šimona – do 18.11.2012

Komentované prohlídky k výstavě vždy od 17.00 hodin

11. 10. 2012 / Mgr. Aleš Seifert

25.10. 2012 Mgr. Hynek Rulišek

Workshop pro děti k výstavě Odlesk perly s názvem »Světlo/stín«

dne 20. 10. od 14.00 hodin – vstup volný

10. 10. 2012 v 17.00 hodin přednáška s **prof. PhDr. Petrem Čornejem, DrSc. na téma »Jan Žižka«** ve spolupráci s Jihočeským muzeem v Českých Budějovicích

Bechyně

VÝSTAVY

Mezinárodní muzeum keramiky Bechyni
Mezinárodní keramická symposia 1966 – 2011 – stálá expozice

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou / tel. 387 967 041,

e-mail: sekretariat@ajg.cz, ajg@ajg.cz, www.ajg.cz. Pořady pro školy na objednávku / zimova@ajg.cz

Výstavní sály otevřeny denně:

Hluboká nad Vltavou / Alšova jihočeská galerie / říjen – duben 9.00 – 18.00
České Budějovice / Wortnerův dům / 9.00 – 18.00

Bechyně / Mezinárodní muzeum keramiky od října prohlídky na základ tel. domluvy
Každou neděli a ve státní svátky volný vstup do všech expozic a výstav AJG.

Změna programu vyhrazena!

PANORAMA

Přenos z Metropolitní opery

4. čtvrtek října – Dcera pluku.

USA – romantický/komedie. *Opět vás zveme do Metropolitní opery na komedii z prostředí armády, kde se mladičká Marie zamiluje do Tonia ...* Účinkují: Donald Maxwell, Felicity Palmer, David Frye, Natalie Dessy. Autor: G. Donizetti, Režie: Laurent Pelly, dirigent: Marco Armiliato.

Součástí přenosu je jedna přestávka. Představení v originálním znění.

Biograf

pátek 5. října – Váňa. ČR 2012.

Dokumentární. *Filmový portrét legendárního žokeje Josefa Váni vám odkryje vnitřní svět jeho myšlení ...* Hrají: Josef Váňa. Režie: Jakub Wagner. Přístupný.

sobota 6. října – Druhá šance. USA 2012.

Komedie/drama/romantický
Kay a Arnold jsou manželé 31 let a z jejich vztahu se vytratila jiskra ... Hrají: Steve Carell, Tommy Lee Jones, Meryl Streep, Jean Smart. Režie: John Hilcoat
Přístupný od 12 let – české titulky!

pátek 12. října – Země bez zákona. USA

2012. Krimi/drama/western
Bratři Bondurantovi jsou tvrdí hoši. Howard přežil 1. světovou válku, která v něm zanechala ... Hrají: Tom Hardy, Shia Labeouf, Jessica Chastain, Jason Clarke. Režie: John Hilcoat.
Přístupný od 12 let – české titulky!

sobota 13. října – Hoří, má panenko.

Československo/Itálie – 1967/2012.
Komedie. *Modelový průzkum českého maloměstského života zvyrazňující hospodské vztahy ...* Hrají: Jan Votrčil, Josef Šebánek, Ladislav Adam, Vratislav Čermák. Režie: Miloš Forman. Přístupný.

Pátek 19. října – Až vyjde měsíc. USA

2012. Komedie/drama/romantický
Sam a Suzy (12let) se do sebe zamilují a utečou do divočiny. Život městečka je vzhůru nohama. Hrají: Bruce Willis, Edward Norton, Bill Murray, Kara Hayward. Režie: Wes Anderson. Přístupný, dolby digital.

sobota 20. října – Talisman. USA 2012.

Drama. Vrací se z mise v Íráku a při životě ho drží fotografie, kterou náhodou našel – vypátrá skutečnost. Hrají: Zac Efron, Taylor Schilling, Blythe Danner, Adam Lefevre. Režie: Scott Hicks.
Přístupný od 12 let – české titulky!

Začátky představení v 19.00 hod.

DĚTSKÉ PŘEDSTAVENÍ

neděle 14. října – Norman a duchové. USA

2012. Rodinný/komedie/animovaný 3d
Kdo zachrání malé městečko, když ho přepadne horda zombiků? Zažijte vše jako živé ve 3d. 17.00 hod. Režie: Sam Fell, Chris Butler. Český dabing!!!

neděle 21. října – Hotel Transylvánie. USA

2012. Animovaný/komedie/rodinný 3d.
Tajemný hotel nabízí luxusní ubytování pro všechna monstra světa ... 17.00 hod. Režie: Genndy Tarakovsky. Český dabing!!!

pátek 26. října – Kozí příběh se sýrem. ČR

2012. Animovaný/komedie/rodinný 3d
Ze středověké Prahy do pohádkového sýrového království ... 18.00 hod. Režie: Jan Tománek.

sobota 27. října – Doba ledová 4 – Země v pohybu. USA 2012.

Rodinný/animovaný/komedie 3d
Za rozdělením světa na kontinenty stojí jedině chamtivá veverka a její potřeba sbírat oříšky ... 18.00 hod. Režie: Steve Martino, Mike Thurmeier. Český dabing!!!

neděle 28. října – Rebelka. USA 2012.

Rodinný/komedie/animovaný 3d. *Merida objeví význam skutečné odvahy, aby zlomila kletbu, než bude pozdě ...* 17.00 hod. Režie: Mark Andrews, Brenda Chapman. Český dabing!!!

Komorní scéna

středa 10. října – Cestujeme ... Indonesie

a Malajsie – slovem a obrazem nás provede Jana Chocholová.
17.00 hod. Sál KC Panorama

středa 17. října – Zdeňka Jordánová –

přednáška. »Ještě je stále čas«
18.00 hod. Sál KC Panorama

Hosínská Drakiáda

uskuteční se první říjnovou sobotu 6.10.2012 od 13.00. Také letos budou zaregistrováni a osamolepkováni všichni dráci různého původu, včetně těch loňských. Příští rok se už začne totiž vyhlašovat »dračí veterán« se třemi samolepkami! Dobrotu mají slíbenou všichni draci a soutěžit se navíc bude v devíti tajemných disciplínách. Odtajnit můžeme jen názvy kategorií: dračím okem, pro dračí zoubek, pro dračí dráčky, dračí vejce, dračí dech, dračí lodě, dračí škola a do dračí školky a dračí pohlazení. Hodnocení a výběr jsou překvapení. Vyškrábejte se na kopec a ukažte jak zkotíte draky, i kdyby byly mraky!

Knížecí dvůr

do 28. října

Litografie Adolfa Borna

– prodejní výstava

ZOO Ohrada

připravuje

6.10. – **Den zvířat**

3. 11. – **Strašidelná zoo**

Hlubocká vinice je sklizena

Tradiční Jihočeské slavnosti vína se konaly na Hluboké v sobotu 15. září, a to opět ve spolupráci s hotelem Záviš z Falkenštejna, kde celé odpoledne za doprovodu cimbálové muziky probíhala degustace. Vše začalo ve 13 hodin průvodem po hlavní třídě a následným sběrem hroznů na vinice.

Velmi děkujeme všem spolkům i jednotlivcům, kteří se zúčastnili průvodu! Byli mezi nimi například ochotnický soubor KŘÍŽáci, mažoretky Hlubocké Princezny, Baráčníci, sbor hasičů, spolek Vltavan a návštěva z partnerského města Neustadt an der Aisch.

Program na hlavním podiu u kostelu nabídl jak klasickou lidovou hudbu, tak moderní houslové vystoupení. Návštěvníci si mohli poslechnout také kapelu Frankenland z partnerského města Neustadt, jehož zástupci včetně pana starosty akci navštívili v rámci oslavy výročí partnerských vztahů s Hlubokou.

Kromě degustace vína, hudby a jarmarku probíhal současně také mezinárodní filmový festival »Voda, moře, oceány« v KC Panorama a v zasedací místnosti Městského úřadu výstava fotografií »15 let spolu«, připravená právě k již zmiňovanému výročí městských partnerských vztahů. Nechyběla ani zábava pro děti, které mohly strávit celé odpoledne ve skákacích hradech v Knížecím Dvoře.

Rádi bychom touto cestou poděkovali všem hlubockým subjektům i osobám, které se podílely na organizaci akce a samozřejmě také návštěvníkům za jejich zájem!

Organizátorem akce bylo město Hluboká nad

Vltavou ve spolupráci s generálním partnerem Jadernou elektrárnou Temelín.

Jihočeské rybářské slavnosti

Neděle 28. 10. 2012 od 10:00 do 17:00 hodin
na hrázi Munického rybníka v Hluboké nad Vltavou

- 7:00 Zahájení výlovu Munického rybníka
- 10:00 – 11:00 Zahájení slavností a pasování do cechu rybářského - loviště
- 11:00 – 13:00 Dechová hudba Doubravanka - hlavní podium
- 13:00 – 16:00 Vaření s Petrem Stupkou - podium 1
- 13:00 – 13:20 Hudební vystoupení ZŠ Hluboká nad Vltavou - hlavní podium
- 13:30 – 14:15 Dechová hudba Doubravanka - hlavní podium
- 14:15 – 14:30 Prezentace rybářské školy Třeboň - hlavní podium
- 14:30 – 17:00 Dechová hudba Doubravanka - hlavní podium

Doprovodný program:

Prodej čerstvých ryb
Staročeský jarmark
Jízda na poníkovi ze Dvora Vondrov
Dětský program
NZM Ohrada – expozice sokolnictví,
výstava kreseb Přemysla Vranovského, expozice - stopy Lišek

Týden rybích specialit na Hluboké:

Od 22. do 28. 10. v hotelu Podhrad, restauraci Kapr, restauraci Hubert, hotelu Záviš z Falkštejna, Lovecké chatě Parkhotel, hotelu Štekl a RRC Hluboká. Jednotlivá menu naleznete na stránkách města Hluboká či stránkách jednotlivých restaurací.

Akce se uskuteční za každého počasí.
Změna programu vyhrazena.

Město
Hluboká nad Vltavou

Více informací na: www.hluboka.cz

Generální partneři

JADERNÁ ELEKTRÁRNA
TEMELÍN

RYBÁŘSTVÍ
Hluboká nad Vltavou, s.r.o.

Partneři

Jihočeský kraj

good

g-project

Frekvence 1

Kelt

